MARGARET STANLEY

Băiatul din vecini

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Nici o adiere de aer nu venea să tulbure liniștea acestei zile călduroase de vară. Cu pleoapele închise, Julia nu vedea soarele decât ca o pată roșie și difuză.

Îmbrăcată într-un minuscul costum de baie, cu pielea transpirată și lucioasă de la crema solară, tânăra femeie se abandona unei plăcute senzații de toropeală.

Aerul era înmiresmat de iarba proaspăt tăiată. Julia își făcea o obligație să tundă peluza în toate sâmbetele, pentru a-l scăpa de această corvoadă pe tatăl ei, singura zi din săptămână când se putea odihni. Ea își întinse alene brațele deasupra capului, suspinând. Peste zbârnâitul confuz al unei mașini de tuns iarba se suprapunea zarva îndepărtată a unor jocuri de copii.

Julia tresări ușor: cineva se apropia. Putea să spună adio siestei. Intrusul rămase nemișcat câteva clipe în fața șezlongului înainte de a se decide să se așeze. Ghicise cine era, dar așteptă ca el să vorbească primul. Simțea încă prea multă ranchiună pentru a face cel mai mic gest.

Sesiză o gravitate neobișnuită în vocea atât de familiară a lui Samuel.

– Regret ce ți-am spus ieri. Iartă-mă.

Julia se rostogoli pe o parte și își ascunse fața între brațe. Nu răspunse decât după un timp, cu un nod în gât.

– Ai spus ce credeai și încă mai crezi.

– Te asigur că nu. Am greșit fiind atât de categoric. Bineînțeles, găsesc regretabil că îți risipești energia și talentul lucrând într-un restaurant. Dar tu singură trebuie să hotărăști ce trebuie să faci. Dacă viața pe care o duci îți convine, acesta este principalul.

Ea își ridică deodată capul. Părul castaniu îi cădea în șuvițe grele pe ochi.

– Probabil că tu te-ai descurcat bine în viață, Samuel. Și ai vrea ca toată lumea să reușească la fel ca tine, dar lucrurile nu sunt atât de simple.

Ea întâlni ochii lui de un cenușiu limpede.

– Știu.

Samuel știa să-și recunoască greșelile cu o sinceritate emoționantă. Un zâmbet slab îi întinse buzele, brăzdând fața lui.

– Să fii fericită, Julia, asta-i tot ce-ți cer.

Tânăra femeie îi înapoie zâmbetul și capul îi recăzu pe șezlong.

– Cred că aș fi mai mult dacă aș avea ceva rece de băut.

– Ei bine, mă duc să caut ceva. Ușa este deschisă?

– Da. Există bere pentru tine, dacă vrei!

Julia detesta berea, dar era băutura preferată a tatălui ei, și vara avea întotdeauna o rezervă în frigider.

Samuel știa, deoarece cunoștea bine obiceiurile casei, Julia și cu el crescurseră împreună...

Samuel locuia cu părinții săi în casa vecină cu cea a Juliei, la capătul unei fundături. Era un loc destul de retras, și doar o a treia casă adăpostea un cuplu de persoane în vârstă. Cei doi copii, foarte firesc, fuseseră atrași unul de altul. El avea astăzi douăzeci și patru de ani, cu doi ani mai mult decât ea, și un viitor promițător. Avea deja un salariu important ca director al filialei locale a unei societăți financiare. Julia îi admirase întotdeauna spiritul de decizie, chiar când nu avea decât doisprezece ani. Era mândră de el, ca și cum era propriul ei frate. Dar el trebuia să înțeleagă că nu mai putea să-i impună

opțiunile. Viața ei va urma alte căi, care-i rămâneau de altfel să le descopere.

Acesta era motivul certei pe care o avuseseră noaptea trecută. De la plecarea lui Samuel la universitate, acum șase ani, nu avuseseră deloc ocazia să se vadă și prietenia lor slăbise puțin. Vara, el era foarte ocupat cu micile slujbe pe care le descoperea. La rândul ei, era foarte prinsă deoarece își găsise de lucru într-un restaurant familial, apoi în altul, mai elegant. Ieșit primul din promoția lui, Samuel alesese, contrar oricărei așteptări, să revină să trăiască în Cincinatti, în loc să-și încerce șansa într-un oraș mare. Își luase un apartament într-un cartier departe de centru, aproape de serviciu și nu se vedeau mai mult decât în timpul studiilor lui... Până săptămâna trecută, când el revenise să locuiască în fundătură. Părinții lui erau plecați într-o călătorie lungă în Europa, și el păzea casa în timpul absenței lor.

Ieri seară, venise să se așeze între ea și tatăl ei, în grădină, și vorbiseră despre trecut. Atâta timp cât Herb rămăsese acolo, vizita își păstrase un aspect agreabil. Tânăra femeie simțise renăscând via afecțiune nuanțată de nervozitate pe care o încercase odinioară pentru el..

Dar după un timp, tatăl ei se retrăsese în casă, și pe nesimțite tonul conversației se schimbase până devenise ostil.

Se înfruntaseră cu o înverșunare care nu existase niciodată în certurile lor de copii. Își amintea că îi strigase:

– Tu îndrăznești să-mi vorbești de ambiție? Dacă ai fi avut, de ce ești aici, în loc să fii la New York sau la Los Angeles?

El reacționase atunci într-un mod neașteptat. Privirea lui se fixase asupra ei cu o expresie stânjenită, apoi își plecase capul, ca și cum voia să-i ascundă ceva.

– Am... familia, aici.

De ce ezitase asupra cuvintelor?

– Ei bine.... spune-ți că n-am nevoie de sfaturile tale, îi răspunsese ea pe un ton sec, cu o expresie încăpățânată.

Cearta lor din ajun îi părea confuză și ciudată. Cu siguranță, nu s-ar fi înfuriat în felul acela dacă vorbele lui Samuel n-ar fi găsit un ecou în propriile ei îndoieli cu privire la munca ei. La urma urmei, nu încerca decât s-o ajute.

Auzi ușa pocnind. Samuel revenea. Aproape imediat, câteva picături dintr-un lichid rece căzură pe pielea fierbinte a spatelui ei. Sări în picioare scoțând un strigăt ascuțit. Samuel, postat pe picioarele lui lungi care ieșeau dintr-un șort din blugi, cu torsul gol și ars de soare, izbucni în râs, cât pe ce să răstoarne paharul cu limonadă pe care-l ținea în mână. Ea i-l luă cu un aer furios, și își reluă locul pe șezlong.

El se instală atunci lângă ea, și își oferi fața soarelui. Ca și ea, Samuel avea părul castaniu, dar într-o nuanță mai deschisă, cu reflexe aurii. Era înalt și zvelt. Odată cu maturitatea, umerii i se lărgiseră. Sub arcada perfectă a sprâncenelor, ochii lui cenușii aveau o expresie plină de siguranță... Privirea tinerei femei întârzie pe fața lui. Va îmbătrâni frumos, se gândi ea: mici riduri vor apărea la coada ochilor săi, fire argintii îi vor presăra tâmplele.

... Samuel se întinse ca un pisoi și-i aruncă o privire amuzată.

– Te tentează corpul meu frumos?

– Ptiu! făcu ea cu o mină dezgustată.

El avu un aer surprins și decepționat care o făcu să izbucnească în râs.

– Oh, da! Ești într-adevăr o creatură de vis! Ideal pentru o divorțată de patruzeci de ani avidă de plăcere.

Ea întinse brațul și răsturnă paharul încă pe jumătate plin pe pieptul plat al tânărului. Dar n-avu timp să savureze efectul produs, deoarece el îi împinse mâna cu un gest prompt.

– Oprește-te! sau îți vărs conținutul acestei sticle pe cap! Un divorțat, hai? Ar fi bogată, cel puțin?

– Desigur!

Julia își puse paharul în echilibru instabil pe iarbă și se lungi din nou, cu brațele deasupra capului și ochii închiși. O picătură de transpirație îi alunecă pe piept. Tânărul bărbat se redresă ca să-și termine berea și se întoarse spre ea.

– Ce faci astă-seară? Lucrezi?

– Nu! Am o întâlnire!

– Ah, bine! Și cum este acest fermecător tânăr?

Era exact genul de conversație pe care o aveau altădată, când erau adolescenți. Samuel avea atunci obiceiul să râdă de băieții cu care ieșea, în timp ce ea adopta o indiferență trufașă față de tinerele frecventate de el. Dar el făcuse dovada unei răbdări remarcabile de fiecare dată când ea îi povestea păsurile inimii. Și ea știuse întotdeauna să-și ascundă iritarea când el devenea inepuizabil asupra calităților iubitei momentului.

Astăzi, totuși, Julia nu avea dispoziția să se destăinuie și se mulțumi să ridice din umeri.

– Nu este nici mai bun, nici mai rău decât alții, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Tânărul izbucni într-un enorm hohot de râs.

– Cerule! Nu te știam atât de blazată! Cum ai ajuns așa?

– Cu vârsta, prietene. Foarte simplu.

Samuel se ridică în genunchi și se aplecă spre ea. Ea ridică asupra lui o privire furișă, vizibil stânjenită. Orbită de soare,

nu-i putea distinge decât contururile capului și umerii impozanți. Se frecă la ochi, vrând să se așeze. Dar el nu făcu nici o mișcare, cu privirea fixată asupra ei.

– De ce mă privești așa?

– Caut cearcănele sub ochii tăi, frumoasa mea.

Mai rămase astfel câteva clipe interminabile înainte de a se ridica.

– Ai grijă de tine, îi aruncă el în loc de rămas-bun.

Julia nu răspunse nimic. Îl urmări cu privirea în timp ce el se îndrepta spre gardul viu care separa casele lor. El își luă elan și-l trecu dintr-o săritură. Julia admiră ușurința saltului lui. Își aminti zâmbind de data când trebuise să facă apel la tot curajul ca să realizeze aceeași ispravă. Samuel pariase pe un dolar că nu va reuși. Firește, ea primise provocarea și cum trecuse la trei centimetri deasupra gardului, el alergase să povestească evenimentul cui voia să-l asculte, la fel de bucuros și de mândru ca și când era vorba de el însuși.

O durere puternică de cap o avertiză curând că stătuse suficient la soare. Julia părăsi șezlongul și intră în casă. Își turnă o altă limonadă, și înghiți o cașetă de aspirină. După-amiaza era departe de a se fi sfârșit, dar se simțea total lipsită de energie sau dorință de a întreprinde ceva. Un duș bun se impunea. După aceea, se instală în camera ei, în fața ferestrei mari deschise, pentru a-și descurca părul ud.

Durerea ei de cap începea să se risipească, dar gândurile îi rămâneau abătute. Samuel avea poate dreptate și de aceea ajunsese în acea stare de furie. Refuza să privească lucrurile în față.

Avea deja douăzeci și doi de ani. La vârsta asta Samuel își obținuse diploma, cu siguranța că-și găsește o slujbă interesantă și bine plătită. Mulți din foștii ei colegi de liceu urmaseră studii superioare strălucite și se străduiau să-și realizeze visele. Dar ea, ce dorea oare cu adevărat?

N-avea nimic împotriva faptului de a fi chelneriță. Dimpotrivă, se ducea să lucreze fără neplăcere și în patru seri, putea să facă trei sute de dolari doar din bacșișuri. Cum locuia la tatăl ei, n-avea chirie de plătit. Participa doar la cheltuielile alimentare și depunea la bancă cea mai mare parte din ceea ce câștiga. Ducea o viață mai degrabă agreabilă, dar n-avea nici un scop, nici o perspectivă, nici măcar un simplu plan de vacanță puțin mai captivantă.

Julia își lăsă pieptenele pe marginea ferestrei, scoțând un suspin adânc. De data asta, părea că-și pierduse ardoarea, vioiciunea agresivă și îndărătnică de care dăduse dovadă în trecut.

Când tatăl ei și cu ea veniseră să se instaleze aici după moartea mamei, un fel de arțag n-o părăsise luni de zile.

Învinuia întreg universul. Prinsese ură pe Ohio și în mod special pe Cincinatti. Nu visa decât un lucru: să se întoarcă în Est, unde se găseau toți prietenii ei. Băiatul care locuia în casa vecină nu era decât un mucos mereu la pândă să-i joace o festă. Cât despre școală, era mai rău ca orice.

Julia era nouă, o intrusă. Într-o zi, în recreația de la amiază, două fete și un băiat o aleseseră cal de bătaie, copleșind-o cu glume răutăcioase și cu ironii, cu acea cruzime al căror secret îl dețin copiii. Rezista de bine de rău dorinței de a izbucni în plâns când deodată se năpustise asupra lor un uragan. Era vecinul ei. Samuel alungase băiatul și pe cele două fete le acoperise cu asemenea injurii încât fugiseră, roșii de rușine. Acest potop de grosolănii o lăsaseră pe Julia cu gura căscată de admirație. Samuel îi explicase după aceea nepăsător că el nu recunoștea nimănui dreptul de a o tachina.

Din ziua aceea, au devenit nedespărțiți. Julia era atunci un adevărat băiețoi, mai predispusă să se cațere în copaci decât să se arate cochetă. Lipsită de prezența unei mame, ignorase mult timp o feminitate care o stingherea. Afecta mereu aceeași indiferență față de băieți și de fete, care nu se gândeau decât să atragă atenția asupra lor. Samuel o accepta așa cum era, cu obrajii mânjiți de noroi, cu genunchii răniți sau cu părul zbârlit. Desigur, el nu avusese niciodată nici cea mai mică

reacție în rarele situații când se pusese la mare ținută. Dar tocmai asta aprecia la el. Și apoi, el plecase la universitate. Ea avea șaisprezece ani. Abia atunci începuse să se preocupe să placă băieților și anii trecuseră fără ca vreun eveniment marcant să-i distingă unii de alții.

Julia aruncă o privire la ceasul plasat alături de pat: ar fi trebuit să fie îmbrăcată de mult... Își îmbrăcă rapid noua rochie de vară verde-deschis, a cărei croială dreaptă făcea să iasă în evidență îngustimea taliei și a șoldurilor, și sandale albe cu tocuri înalte. Apoi își sublinie ochii mari întunecați cu puțin rimel, aplică puțin fard pe obraji și ruj pe buze și se grăbi să coboare. Era aproape ora șase.

Perspectiva serii alungă surda neliniște care o chinuise o bună parte a după-amiezii. Își înăbuși totuși un sentiment vag de nemulțumire la gândul că prietenul ei îi va displăcea lui Samuel. Ian Walsh era unul din celibatarii plini de siguranță, a cărei ușurință perfectă în toate împrejurările putea să treacă drept dezinvoltură și să stârnească o anumită iritare. Era conștientă de asta. Dar era atât de nostim, atât de plin de viață, atât de amabil și de seducător încât nu rezista plăcerii de a ieși cu el.

Ian îi plăcea. Avea o înfățișare atletică, și tocmai împlinise treizeci de ani. Zâmbetul lui ar fi putut topi un aisberg. Slujba

îl obliga să călătorească adesea, dar nu uita niciodată s-o sune când se întorcea și se vedeau cu regularitate de luni de zile.

Julia îl întâlnise pe Ian la restaurantul unde lucra, într-o seară frumoasă de primăvară. El cinase la una din mesele la care servea ea și apoi revenise în fiecare săptămână. Patroana sfârșise prin a-i mărturisi Juliei că cerea întotdeauna să fie plasat la una din mesele la care ea asigura serviciul. Și într-o zi, i-a propus o ieșire...

Tânăra femeie se îndreptă spre bucătărie ca să vadă dacă tatăl ei se gândise să-și prepare ceva pentru cină. Pe foc era o cratiță cu sos tomat. Verifică să nu se prindă, apoi se grăbi spre salon, sperând că Ian nu sosise încă.

Stupefacția o opri brusc în elanul ei. Samuel era instalat confortabil pe canapea, în compania tatălui ei.

– Ce faci aici? exclamă ea.

Tânărul nu reacționă la impolitețea întrebării ei. Îi cercetă ținuta cu o privire aprobatoare și răspunse placid:

– Cinez cu tatăl tău.

Julia ieși din perplexitatea ei ca să se întoarcă repede spre tatăl ei.

– Cum s-a desfășurat partida de golf, tată?

– Era prea multă lume, după gustul meu... dar am câștigat.

– Felicitări! Jim Dennison trebuie să fie mort de gelozie!

– Într-adevăr, n-a spus mare lucru când am părăsit terenul, dar încă mai mișca...

Tânăra zâmbi și se apropie de fereastră. Îndepărtă ușor perdeaua pentru a supraveghea aleea.

– Mor de dorință să-l cunosc pe prietenul tău, declară Samuel pe un ton care nu lăsa nici o îndoială asupra relei-voințe de principiu.

– Va rămâne pentru o altă dată. Mă duc în întâmpinarea lui. Aerul îmi va face bine.

Ochii cenușii ai tânărului străluceau de maliţiozitate. Tocmai auzise zbârnâitul imperceptibil al unui motor, urmat de pocnitura unei portiere și sunetul soneriei. Sări în picioare și alergă să deschidă ușa, gratificând-o pe Julia cu un zâmbet sarcastic..

– Bună seara! Intrați! O căutați pe Julia, nu-i așa?

Julia se trase înapoi, cu un ușor zâmbet pe buze, în timp ce Ian privea succesiv pe Samuel și pe tânăra femeie.

– Da, încuviință el cu amabilitate.

El se întoarse spre Herb.

– Bună seara, domnule Fischer. Cum vă simțiți?

– Bine. Mulțumesc.

Ian se întoarse spre Julia, și-i zâmbi cu tandrețe.

– Ești gata?

Julia clătină din cap și se duse să-și caute poșeta.

– Luați un pahar înainte de plecare? zise Samuel.

Ian o privi pe Julia cu un aer întrebător.

– Noi plecăm, declară aceasta pe un ton hotărât.

– Ei bine, rămâne pe altădată, încheie Ian la adresa lui Samuel. Vă urez o seară bună.

Cum el îi făcu loc să treacă, Julia nu se putu împiedica să-i arunce o privire furioasă.

O dată în mașină, Ian demară imediat.

– Cine este? Îl cunosc?

Julia se întoarse spre geam ca să-și ascundă expresia feței.

– Nu, oftă ea. Este vecinul nostru. Am crescut împreună.

– Nostim tip, făcu el, laconic.

– Are tendința să se dea drept fratele meu mai mare. Dar nu i-o lua în nume de rău.

Ian izbucni în râs.

– Oh nu! Nu este genul meu! Fratele tău mai mare... adevărat? Este mai degrabă curios.

– Ce vrei să spui?

– Oh, nimic, spuse el vesel. Sper că ți-e foame. Eu simt o poftă de căpcăun.

Seara se desfășură agreabil. Ca de obicei, Ian se arătă încântător și plin de atenție cu ea. Julia râse mult și găsi

mâncarea excelentă. La întoarcere, blândețea aerului care intra prin geamul deschis, vederea cerului înstelat, muzica difuzată stereofonic de excelentul radio al lui Ian o cufundară pe tânăra femeie într-o lungă reverie. Poate îi trebuia doar un bărbat ca Ian ca să-și regăsească ardoarea care-i lipsea?

Ajuns în fața casei ei, Ian opri motorul, se aplecă spre ea și-i luă mâna.

– Mulțumesc.

Julia se arătă uimită și începu să râdă.

– Ian! Exagerezi. Eu ar trebui să spun asta!

– Poate. Dar compania ta mi-a făcut cel mai mare bine și-ți mulțumesc.

Ea îi înapoie zâmbetul în întuneric și simți o ușoară indispoziție a cărei cauză îi scăpa. Era nerăbdătoare să-și retragă mâna fără a-l ofensa.

– Aș vrea să te revăd săptămâna viitoare, reluă cu blândețe Ian.

– Cu plăcere.

De ce această indispoziție? Nu era prima dată când întârziau astfel înainte de a se despărți. Aruncă o privire spre casa scufundată în întuneric; tatăl ei trebuie să se fi culcat de mult.

– Trebuie să lipsesc câteva zile, dar te sun la întoarcere. S-a făcut?

– S-a făcut...

Ea nu-i acorda decât o atenție distrată. Și deodată, descoperi cauza stânjenelii ei: la familia Morrow, lumina era aprinsă. Samuel nu dormea... Julia se simți prost lăsându-se emoționată de acest amănunt, dar fapt este că o tulbura!

Ian se aplecă tandru spre ea. El îi atinse ușor gura, bărbia și obrajii cu săruturi ușoare și blânde. Ea se forță să reacționeze cu naturalețe. Nu răspunsese cu plăcere, în alte dăți? Dar inima nu participa. Se încordă, pradă unei nervozități necunoscute...

Julia reuși totuși să nu lase să se vadă nimic și când putu în sfârșit să închidă ușa în spatele ei, un oftat îi scăpă de pe buze. Își reproșă iritată că se comportase ca o proastă și speră că Ian nu observase nimic. Îi plăcea și dorea sincer să-l revadă.

Tânăra femeie urcă scara, furioasă că dăduse atâta importanță unei simple coincidențe. Trecând prin fața bucătăriei, aruncă încă o privire spre casa familiei Morrow și se opri brusc: acum, lumina din living era stinsă. O simplă coincidență, dar în mod incontestabil tulburătoare...

Capitolul 2

A doua zi dimineață, Julia părăsi patul în silă. Îmbrăcă un șort din blugi decolorat și un tricou fără mâneci care îi descoperea brațele și umerii bronzați, apoi coborî în bucătărie.

Se făcuse deja foarte cald, ceea ce prevestea o nouă zi de caniculă. În locul cești obișnuite de cafea, Julia preferă un pahar cu suc de portocale și un ceai rece, apoi, după o trecere rapidă în revistă a ziarului de duminică, se consacră curățeniei camerelor de la parter. În fine, cu conștiința împăcată, luă un roman pe care începuse să-l citească și se duse în grădină.

De data asta, în loc să se așeze la soare, trase un șezlong la umbra unui arțar ca să se odihnească până la masa de prânz.

În toate duminicile, Herb asista la slujbă. Julia se întreba dacă această asiduitate nu se datora existenței unei frumoase văduve drăguțe care frecventa cu regularitate biserica. Cât despre ea, nu se mai dusese de când își găsise slujba. Sâmbătă seara restaurantul era mereu plin și se întorcea întotdeauna târziu și prea extenuată ca să se trezească devreme în ziua următoare.

Un zgomot dinspre casa familiei Morrow îi atrase atenția. În șort și cu bustul gol, Samuel tundea lungul gard viu care separa cele două case cu mari lovituri de foarfece. În ciuda căldurii, lucra cu vigoare, fără să-și acorde cel mai mic răgaz și la un moment dat tânăra femeie nu mai rezistă: își lăsă cartea și se duse să-i caute un pahar de ceai rece.

Dacă o auzise apropiindu-se, el nu lăsă să se vadă și continuă să fluiere în timp ce ea îl privea în tăcere, fascinată de umerii lui musculoși, cu pielea brună și satinată. Se surprinse schițând un gest pentru a-i atinge brațul, dar se stăpâni imediat și își drese glasul.

– Ține, bea asta, înainte să cazi într-o sincopă.

Samuel se întoarse, cu un aer surprins. La vederea paharului pe care i-l întindea, un zâmbet larg îi lumină fața.

– Mulțumesc, frumoasa mea!

Și îl goli dintr-o dată, cu capul dat pe spate. Julia își lăsă privirea să rătăcească pe pieptul lui lat, apoi începu să urmărească foarte interesată evoluția lentă a unei furnici pe cale să escaladeze un mușuroi.

Ridicând capul, văzu că el o cerceta cu o privire scrutătoare.

– Cum s-a desfășurat seara ta? se interesă el învârtind cuburile de gheață din pahar.

– Foarte bine. Am cinat afară și apoi ne-am întors în liniște. Nimic diferit de alte dăți.

Tânărul bărbat clătină din cap și-și ridică ochii spre cerul uniform de albastru. Cu un oftat de oboseală, își trecu brațul peste fruntea transpirată.

– Trebuie să fii nebun să tunzi gardul într-o zi ca asta!

Julia încuviință în tăcere. El se întoarse spre ea.

– Acest Ian, observă el, este mai în vârstă decât tine, nu?

Tânăra femeie se aștepta mai devreme sau mai târziu la o observație de acest gen, dar exasperarea o făcu să-i vină sângele în față.

– Are treizeci de ani, răspunse ea tăios.

Samuel scoase un mârâit, îi aruncă o privire ironică, apoi, împotriva oricărei așteptări, îi adresă un zâmbet deosebit de plăcut.

– Are un aer simpatic. Mulțumesc pentru ceai, Julia.

Cu asta, îi restitui paharul cu un gest cam brusc. Și cum ea îl privea cu gura căscată, îi aruncă o privire maliţioasă și reîncepu să lucreze fluierând, ca și cum nimic nu era mai important în lume.

Ea rămase un moment să-l observe înainte de a se înapoia în casă ca să scape de pahar. Se aștepta la o reflecție sarcastică asupra cuplului pe care-l forma cu Ian. În mod bizar, faptul că se abținuse îi dădea un sentiment de frustrare, o lăsa descumpănită.

Hotărât lucru, avea reacții absurde, Samuel înțelesese fără îndoială că n-avea nimic de spus despre viața ei privată.

Tânăra femeie își petrecu după-amiaza citind. Înainte să plece la restaurant, făcu un duș și își puse hainele de lucru. Ținuta impusă chelneriţelor nu era prea strictă: ele trebuia să poarte aceeași bluză, cu o fustă închisă la culoare cu o croială indiferentă și pantofi eleganți dar confortabili. În sală, Julia își lega la mijloc un mic șorț unde își punea bacșișurile, plicurile de chibrituri, carnețelul și creionul. Astăzi fiind duminică, restaurantul se închidea mai devreme; va putea să revină acasă la o oră decentă.

După ce i-a urat noapte bună tatălui său, se îndreptă spre garaj unde dormea mașina ei Volvo. Un simplu buton comanda deschiderea automată a ușii. Herb insistase să instaleze

dispozitivul, deoarece Julia se întorcea adesea noaptea târziu. În felul acesta, nu trebuia să coboare din mașină înainte de a se găsi în siguranță în interiorul garajului, care comunica direct cu casa.

După un marșarier, Julia opri un moment ca să se asigure că oblonul de fier se închisese, apoi aruncă o privire în direcția casei familiei Morrow. Samuel tăia un arbust în grădină. Ea schiță un gest din mână, dar cum el nu răspundea, reluă volanul și, mergând tot cu spatele, ajunse la extremitatea aleii.

Ea nu-l văzu pe Samuel lăsându-și unealta și ridicându-se pentru a urmări cu privirea mașina care dispărea.

Îndată ce ajunse la restaurant, tânăra femeie servi o familie de cinci persoane care-i lăsară un bacșiș generos. Apoi luă comenzi de la multe perechi. Mesele de care răspundea erau în cea mai mare parte pentru două persoane. În bucătărie domnea un calm excepțional, aproape supranatural: femeile care lucrau reprezentând etnii foarte variate, aveau obiceiul să perpetueze amintirea vechilor rivalități cu strigăte puternice și mânuirea zgomotoasă a polonicelor și capacelor. Șeful personalului dispăruse, ca întotdeauna când lucrurile mergeau bine.

Julia revenea cu o comandă când îl descoperi pe Ian așezat la o masă mică. Un zâmbet îi lumină imediat fața, și ea îl salută în trecere, promițându-i să revină repede să-i ia comanda.

Julia servi mai întâi băuturile destinate unei mese mari ocupate de șase tinere femei bine dispuse. Ea schimbă câteva cuvinte cu ele, apoi se grăbi să-l regăsească pe Ian.

– Ce surpriză, te credeam plecat.

– Nu, în cele din urmă, nu plec decât mâine și doream foarte mult să te văd.

– Sunt mulțumită c-ai venit. Ce ai ales?

– Va fi ca de obicei, spuse el punându-și coatele pe masă pentru ca s-o examineze mai bine.

Ea clătină din cap, și înscrise în carnețel fructe de mare și o sticlă de vin de Alsacia pe care-l bea întotdeauna cu ele.

– Ești liberă în acest weekend? o întrebă el.

– Lucrez sâmbătă, dar voi fi liberă duminică.

Ridicând capul, îl surprinse privindu-le cu viu interes pe tinerele femei care se lansaseră într-o conversație animată. Julia își reprimă o mică strâmbătură. Ea nu-și făcea totuși nici o iluzie în legătură cu Ian. Într-adevăr, era genul de bărbat care nu rezista niciodată dorinței de a seduce.

El se văzu prins în flagrant delict, dar nu manifestă cea mai mică jenă.

– Ne vedem duminică? Te voi suna la sfârșitul săptămânii.

– S-a făcut, răspunse ea cu ochi strălucitori.

Julia lucră mult timp fără răgaz înainte de a putea face o mică pauză. Schimba câteva cuvinte cu o altă chelneriță când văzu că ușa restaurantului deschizându-se în fața lui Samuel însoțit de o femeie brunetă de o frumusețe uimitoare. Făcu ochii mari. Aproape toată lumea întorsese capul spre cuplu. Samuel, în costum închis la culoare, era de o eleganță perfectă. Cât despre însoțitoarea lui, s-ar spune că era o apariție: negrul părului ei contrasta puternic cu roșul rochiei dintr-o stofă fină și strălucitoare. Fusta se mula strâns pe formele ei, și aceeași ținută, purtată de alta, ar fi putut să dea o impresie de vulgaritate. Dar distincția siluetei ei și finețea trăsăturilor sale erau doar puse în valoare.

Ceea ce o uluia pe Julia, era mai puțin frumusețea acestei femei, cât identitatea ei. Ea aruncă o privire spre Ian: ca și ceilalți, era pierdut în contemplarea cuplului. Mâna sa, care ținea o ceașcă de cafea, se oprise brusc la mijlocul drumului dintre masă și gură.

Julia se întoarse la treaba ei. Își privi ceasul, estimând la cincisprezece minute timpul necesar lui Ian ca să reacționeze. Îi trebui exact șapte minute. Punându-și ceașca pe masă cu un gest brusc el se ridică și se îndreptă fără ezitare spre masa lui Samuel. Vizibil amuzat, acesta îl privi cu un zâmbet și schimbară câteva cuvinte amabile.

Pe masa sa, Ian lăsase un cec și un bacșiș generos sub farfurioară. Julia făcu un semn discret unui chelner să debaraseze masa.

Ea se feri să se apropie de noii veniți. Samuel poate nu știa că lucra în acea seară, fiindcă n-o văzuse plecând. Pentru nimic în lume nu voia să-i impună prezența ei, așa cum Ian era pe cale s-o facă.

Totuși, puțin mai târziu, privirea ei o întâlni pe cea a lui Samuel, care avea ochii fixați asupra ei. Ea îi făcu un mic semn amical din mână, la care el îi răspunsese, dar nu se duse până la el.

La începutul serii nu observase cum trece timpul, dar acum fiecare minut îi părea interminabil. Curând, nu mai rămaseră decât câțiva clienți întârziați și, ca în toate duminicile, Julia se grăbi să aranjeze totul înainte de ora de închidere a restaurantului. Se strecură afară spre ora unsprezece, și se întoarse acasă înainte de miezul nopții.

Sosind, aruncă o privire spre casa familiei Morrow. Totul era stins și într-o perfectă liniște. Samuel probabil nu se întorsese.

O dată intrată în garaj, opri motorul și rămase așezată în întuneric. O neliniște nedefinită o cuprinsese. Nu se gândise niciodată la asta, dar Samuel era un bărbat normal și femeia

care-l însoțea era deosebit de atrăgătoare. Nu era nimic uimitor că nu va reveni înainte de dimineață.

În acest moment, o imagine de nesuportat se impuse în mintea ei. În ciuda tuturor eforturilor ei, nu reuși s-o alunge. Samuel își apleca încet capul spre buze care i se ofereau, un corp acoperit în roșu se lipea de el; păr negru ca smoala cădea pe brațele lui; cu mâini mângâietoare, el făcea să alunece rochia...

Deodată, sângele năvăli în fața Juliei și fruntea i se acoperi de transpirație. Strânse din toate puterile volanul. Era ca și cum imaginile țâșnite din imaginația ei îi aprindeau corpul.

Asta se datora cu siguranță necuviinței unei asemenea viziuni. O scenă având alte protagoniste ar fi avut fără îndoială același efect dacă i-ar fi asaltat la fel la fel de neașteptat mintea.

Părăsind în grabă mașina, împinse ușa care dădea în casă. Viața privată a lui Samuel nu-l privea decât pe el. O nouă problemă începu totuși s-o hărțuiască fără voia ei: oare câte femei cunoscuse deja?

O dată în pat, își înfundă capul sub pernă. Intrând prin fereastra deschisă, briza nocturnă ridica perdeaua. Julia se întoarse pe spate și fixă tavanul, incapabilă să oprească valul de gânduri confuze care o ținea trează.

Multe fete pe care le cunoștea avuseseră deja amanți, dar ea, niciodată. Nu ocaziile îi lipsiseră. La lucru, chelneriţele erau

solicitate fără încetare și unele nu ezitau să se lege de primul bărbat venit, oricât de puțin bogat era și nu prea urât. Julia n-avea nimic dintr-o ingenuă, dar conștiința feminității ei și atracția pentru sexul opus se treziseră cu întârziere. Și apoi, momentul nu se părea niciodată cel bun. Multe din flirturile ei încercaseră s-o convingă. Ian nu-i ascunsese dorința de a da relației lor o turnură mai intimă, dar ea n-avusese niciodată curajul. Și în seara asta, în timp ce o forță necontrolată făcea să-i apară în fața ochilor elanuri și gesturi de dragoste, ea se făcea ghem ca pentru a se apăra.

Julia își petrecu noaptea sucindu-se și răsucindu-se în patul ei. A doua zi, la ora opt, se ridică din pat cu pleoapele grele și într-o dispoziție nervoasă. Era răcoare, aproape frig. O privire pe fereastră în dezvălui stratul gros de nori care întuneca cerul. Săptămâna începea rău.

Închizând ușa camerei, rezistă cu greu dorinței de a coborî scara alergând ca să vadă dacă mașina lui Samuel se afla pe alee... Încă în cămașa de noapte, își aruncă un capot pe umeri și coborî să-l caute pe tatăl ei. Îl găsi bându-și cafeaua în sufragerie, deja îmbrăcat pentru a pleca la birou. Păru surprins s-o vadă deja în picioare.

Mormăi un vag bună dimineața și se duse să-și umple un bol mare de cafea fierbinte. Sub privirea curioasă cu care o fixa

tatăl ei, se îndreptă cu precauțiune spre masă, ca și cum ținea un baton de dinamită, și se lăsă să cadă pe un scaun.

– Ai căzut din pat în această dimineață, draga mea?

– N-am închis un ochi toată noaptea, spuse ea reprimându-și un căscat. N-ar fi trebuit să mă culc atât de devreme.

– Tot răul are și partea lui bună! Nu speram să te văd până mâine.

Cum ea pleca la lucru înainte ca el să se înapoieze, ajunseseră să nu se vadă mai multe zile. Luaseră obiceiul să comunice prin mici mesaje care presărau casa. Se auzi o bătaie în geam. Julia tresări și Herb se ridică să deschidă. Când auzi vocea lui Samuel, își plecă brusc capul, cu bărbia proptită în mână.

– Pot să împrumut puțin lapte? Am uitat să cumpăr ieri.

– Sper că nu-ți vei da totuși osteneala să vii să mi-l înapoiezi, făcu Julia pe un ton caustic.

– Intră, Samuel, spuse Herb deschizându-i mai larg ușa culisantă. Vino să iei cafeaua cu noi.

– Mulțumesc, Herb. Dar stați jos, mă voi servi singur. Nu trebuie atâta ceremonie cu mine! Ei, bună ziua Julia! Ce dispoziție groaznică în această dimineață!

– Lasă-mă în pace Samuel! Este tot ce-ți cer!

Uimit, Herb aruncă spre fiica lui o privire de reproș și tânărul bărbat nu răspunse nimic. El purta un costum de vară albastru deschis care evidenția bronzul lui și dădea o mai mare strălucire ochilor săi cenușii. Cu ceașca în mână, el veni să se așeze la masă și începu o conversație cu gazda, în timp ce Julia rămânea tăcută.

– Aș face bine să plec dacă nu vreau să întârzii, murmură în cele din urmă Herb.

El depuse un sărut pe obrazul fiicei lui.

– Pe mâine, scumpo. O zi bună.

– La revedere, tată!

Tăcerea căzu din nou, ușa garajului se deschise și se închise, zgomotul motorului descrescu încetul cu încetul. Julia, cu coatele pe masă și capul între mâini, închise ochii pentru a evita privirea lui Samuel. Imaginile nopții trecute reveneau s-o hărțuiască din nou...

Se simți deodată apăsată de liniștea care domnea în cameră. Samuel nu făcea nici o mișcare. Deschizând ochii, îl găsi observând-o cu fruntea barată de o cută.

– E în ordine, Julia?

Ea își închise mâinile în jurul cești și își trase gâtul între umeri, cu capul aplecat spre mușama.

– Da, de ce?

– Nu știu. Arăți atât de obosită...

Din instinct, ea se dădu înapoi. Dar nu putea să-i ascundă părul ciufulit, cearcănele care subliniau ochii, nici nervozitatea gesturilor. Se gândea că el, în schimb, avea un aer odihnit și bine dispus. Un gând antrenând-o în altul, tresări.

– Este ceva ce nu merge?

– Dar nimic! exclamă ea părăsind scaunul ca să-și mai toarne cafea. Mai vrei puțină?

– Nu, îți mulțumesc.

Ea se așeză din nou. Samuel se lăsase pe spătarul scaunului.

– Eu... îmi pare rău pentru ieri seară.

– Ce vrei să spui?

– Nu știam că Ian va fi acolo, altfel aș fi invitat-o pe Linda în altă parte.

– Cum? Și de ce dracu te-ai fi dus în altă parte?

El își întoarse brusc capul.

– M-am exprimat rău. Ascultă, voiam numai să-ți spun că sunt absolut dezolat de ceea ce s-a petrecut ieri seară. Nu mă așteptam ca Ian să se atașeze la masa noastră așa cum a făcut-o.

– Dacă înțeleg bine, tu... mă crezi geloasă? Din cauza lui Ian?

– Nu ești geloasă?

– Nu! Bineînțeles că nu! Îl cunosc pe Ian. Aș fi fost mirată dacă m-ar sări asupra ocaziei de a face cunoștința unei femei ca Linda.

Samuel păru descumpănit.

– Și asta nu te contrariază?

Ea avu o expresie ciudată, la fel de stranie ca ceea ce simțea în acest moment. Deschise gura ca s-o închidă imediat. Poate ar fi trebuit să fie contrariată, dar nu era deloc. Despre ceea ce o frământa, nu putea evident să vorbească. Era atât de ridicol!

Trăsăturile severe ale lui Samuel se îmblânzise puțin și îi luă brațul.

– Julia, nu mai ieși cu el. Doar nu ești totuși oarbă? De ce îți faci rău inutil continuând să-l vezi? Nu poți să ai încredere, este la fel de insesizabil ca un șarpe!

– Mie... mi-au plăcut întotdeauna șerpii.

Ea bău o înghițitură de cafea. Samuel îi lăsă brațul.

– Ei au ceva foarte seducător. Evident, n-au afecțiunea fidelă a câinilor, dar sunt cu atât mai uimitori! Ei pot să-și abandoneze vechea piele și să arate absolut noi, sclipitori...

Samuel se foi pe scaunul său, și-și înăbuși o înjurătură printre dinți. Apoi reluă mai tare, cu un efort vizibil să se stăpânească.

– Julia, nu vreau să-ți fac rău.

De data asta, ea îl privi drept în ochi.

– Nimeni nu-mi va face rău, afirmă ea, atinsă de grija lui.

– Nimeni? Pentru numele lui Dumnezeu, privește-te! N-ai putut dormi noaptea. De ce?

– Eu...

Cuprinsă de panică, nu găsea nici cea mai mică explicație să-i dea. Fără să înțeleagă de ce Samuel era acum scos din sărite.

– Vezi! ironiză el, n-ai nimic de spus. Recunoaște, Jiulia, ești prinsă în cursă!

– Dar nu știu despre ce vorbești!

Tânăra femeie ezita între stupefacție și mânie. Cât era de ciudat! Și cât de mult se înșela!

– Explică! replică el laconic. De ce n-ai venit la masa noastră, ieri seară?

– Ca să vă las liniștiți, evident! strigă ea întorcându-i spatele iritată.

– Nu te cred. De ce nu vrei să spui adevărul?

– Nu am intenția să-ți spun nimic!

Tăcerea căzu din nou, grea. Când se reîntoarse în fine, descoperi privirea lui deosebit de tristă.

– Altădată, îmi povesteai tot, murmură el.

Deodată, ea simți tot răul pe care i-l făcuse fără să vrea.

– Nu pot face nimic, Samuel, nu mai este ca înainte.

O suferință violentă, neașteptată, izvorâtă din adâncul ființei o copleși atunci. Era aceeași disperare pe care o simțise când el plecase.

– Șase ani au trecut de la plecarea ta, și nu mai suntem aceiași. S-a terminat, nu mai putem fi vechii camarazi care am fost!

Într-o secundă, el se găsi în fața ei. O prinse de umeri cu un gest brusc și o scutură. Julia rămase fără voce. Nu-l văzuse niciodată astfel.

– Vei suferi tot ce știi. Nu înțelegi, sărmană nebună? Acest tip nu-ți va face decât rău!

Cu aceste cuvinte, și fără să-i lase timp să reacționeze să răspundă sau măcar să-și reia respirația, îi dădu drumul și plecă.

Capitolul 3

În seara aceea, la restaurant, Julia se târî mizerabil, cu pleoapele grele și membrele amorțite. Simplul fapt de a ridica un platou reprezenta un efort supraomenesc și fu cât pe ce să răstoarne de mai multe ori platourile pe care le transporta. Când ajunse în sfârșit în garajul ei și opri motorul, rămase nemișcată mult timp: tot spatele o făcea să sufere, și nu-și mai simțea picioarele. Lipsa de somn n-o afecta niciodată. De data asta, toată energia o părăsise.

Trebui să facă un efort ca să coboare din mașină. Portiera pocni în tăcere și în întuneric. Nu, absența somnului nu era responsabilă de starea ei: ca oricine, putea să suporte foarte bine o noapte prea scurtă.

Ceea ce o copleșea, era amintirea dimineții, întâlnirea ei cu Samuel.

Înainte, niciodată nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise prietenia lui. Niciodată nu s-ar fi gândit că i-o va spune într-o zi atât de clar. Dar suferința prea mult stăpânită se trezise brusc la ideea că relațiile lor din copilărie trecuseră pentru totdeauna.

Ochii ei se umplură de lacrimi: cum să renunțe la acest trecut care reprezenta singura ei fericire? Astăzi, era singură. Se mulțumea să existe, așa cum tatăl ei exista de ani de zile deja, dar ea nu trăia...

Încetul cu încetul, un somn binefăcător o birui și adormi. A doua zi, se trezi odihnită, dacă nu revigorată.

După ce făcu un duș, își luă micul dejun și făcu puțină ordine, tânăra femeie ieși în bikini ca să se întindă la soare cu o carte. Dispunea de două zile fără altă obligație decât să rezolve sarcinile de menaj rămase în urmă. Julia își așeză șezlongul astfel încât să profite la maximum de soare și își unse din abundență corpul cu ulei protector. Apoi deschise cartea.

Fu imediat captivată de lectură. Era un roman scris de o femeie și în mare parte autobiografic. Aflat pe un loc bun pe lista cărților de succes de peste zece luni, primise mai multe premii literare. Personajul central era expus la frământări și

neliniști, dar un fel de seninătate, de speranță nesfârșită se degaja din toată povestea. O temă domina totul: aceea a renașterii. Julia lăsă să-i cadă cartea și închise ochii. Renașterea...

De ce să se lase copleșită de tristețe? Încet, optimismul firesc al tinerei femei ieși învingător: dacă scena de ieri continua s-o obsedeze, acum avea speranța să reia relația cu Samuel. Poate chiar ar putea să pornească pe baze noi...

Puțin mai târziu, stomacul ei strigând de foame, părăsi șezlongul și se întoarse în bucătărie pentru a mânca un măr și un baton de ciocolată. Se gândi la ce va putea pregăti pentru cină.

Herb și fiica lui își împărțeau diversele treburi necesare pentru întreținerea unei case, dar ea era cea care se ocupa de bucătărie. Herb lua asupra sa cumpărăturile, golea pubela și se ocupau pe rând de mașina de spălat.

Cum perspectiva de a pregăti mâncare caldă n-o entuziasma deloc, Julia hotărî să prepare o salată și mici sandvișuri cu pui. Decizia odată luată, se îndreptă spre scară cu intenția de a face un duș și a se schimba când se sună la ușă. Se întoarse din drum. Deschizând ușa, îl găsi pe Samuel, sprijinit de pervaz, cu părul puțin în dezordine. Purta un costum închis. Tocmai se întorcea de la serviciu. Surprinse pe fața lui o expresie de plictiseală, dar când întoarse capul spre ea, schiță un surâs.

– Nu mă inviți să intru?

Julia făcu un pas înapoi ca să-i lase loc de trecere. El o învălui cu privirea: bikinii ei nu erau compuși decât din câteva triunghiuri plasate în locurile strategice. Nimic nu masca talia ei fină, picioarele lungi, frumoase și pielea bronzată, lucind de loțiune.

Tulburată, își duse mâna la păr pentru a-l îndepărta de pe față. Trăsăturile ei, pierzându-și rotunjimile copilăriei, căpătaseră mai mult caracter. Ceva părea să-l fascineze pe Samuel. Cum el nu spunea nimic, ea rupse tăcerea.

– Vrei să bei ceva rece?

– Cu plăcere.

Ea se îndreptă spre bucătărie, urmată de tânărul bărbat. Când îi întinse paharul, el se sprijini de spătarul unui scaun și făcu să se clatine lichidul de culoarea ambrei. Julia privi micile sclipiri de lumină care se reflectau de pe sloiurile de gheață.

– Ai avut o zi bună? îl întrebă ea în fine.

– Mm... da... răspunse el pe un ton absent, Julia.... știi, ieri dimineață...

Tânăra femeie tresări, se întoarse și merse să deschidă frigiderul, ca și cum căuta ceva. Simți că-i dispare puțin câte puțin calmul pe care-l regăsise.

– Te rog... nu vreau să vorbesc despre asta.

– M-a durut, reluă el cu greu.

Ea se întoarse, cu ochii strălucind.

– Iartă-mă... bâigui ea, n-am vrut să te rănesc...

– Nu este atât că m-ai rănit. Doar că... m-a durut.

– Și pe mine.

Buzele ei începură să tremure și lacrimi i se rostogoliră pe obraji. Își coborî capul, dar părul nu-i căzu destul de repede.

– Ceea ce ai spus ieri dimineață nu este în întregime adevărat, reluă el cu o voce încordată. Desigur, ne-am schimbat, dar nu este un motiv să te porți ca și cum între noi n-a fost nimic. Erai cea mai bună prietenă a mea.

Julia își duse mâna la frunte și încercă să-și înghită aceste lacrimi pe care numai Samuel avea puterea să le provoace.

– Când ai plecat, acum șase ani, șopti ea cu o voce abia auzită, m-am simțit complet singură, abandonată. Nu mai aveam pe nimeni cu care să vorbesc...

– Te iubesc.

Inima Juliei tresări. Își ridică încet capul, transfigurată. Dar el nu văzu nimic, se uita în jos.

– Știi, eu n-am spus asta multor oameni. În orice caz, niciodată prietenilor mei bărbați. Nu este genul de sentiment pe care să-l mărturisești ușor. Dar este adevărat, Julia. Vreau să rămânem prieteni.

Poate că nu vom regăsi în întregime aceeași complicitate de altădată. Dar putem să încercăm.

Ea rămase înmărmurită: el o iubea cum iubești... o prietenă. Ce-ar fi vrut să spună altceva? Bineînțeles, el nu vorbea decât de prietenie, dar când rostise aceste cuvinte, pământul tremurase sub picioarele ei... Treptat, rațiunea învinse și ea măsură toată valoarea a ceea ce îi oferea.

Samuel era un bărbat în prima forță a vârstei. Un bărbat cărui nu-i era teamă să pară mai puțin viril exprimându-și sentimentele. Un bărbat de o mare probitate, lipsit de bunăvoință față de cinismul și bătaia de joc înconjurătoare. Un bărbat plin de viitor, dotat cu calități pe care ea abia le bănuise fiind copil. Samuel era o ființă excepțională și ea accepta cu bucurie să fie prietena lui.

– Te iubesc și eu, Samuel, spuse ea zâmbind.

Și prin acest zâmbet, consimțea să renunțe la nostalgia copilăriei lor ca să se întoarcă spre viitor. El își lăsă paharul.

– Vino aici! spuse el deschizând brațele.

Râzând, răspunse chemării lui. Căldura pielii lui i se transmise și ei, simțind ușoara asprime a obrazului lui lângă al ei, picioarele lungi cu mușchi tari și ea strângându-l la rândul ei.

– Costumul tău va fi tot pătat!

– N-are importanță. Am fost atât de murdari în alte ocazii!

El își puse mâinile pe spatele ei gol și alunecă până la talie. Ceva în ea se încordă. Ridicară capul dintr-o singură mișcare și ea ghici că o tensiune identică îl cuprinsese și pe el.

O licărire trecu prin ochii lui în timp ce ai Juliei se măreau... El depuse un sărut rapid pe buzele ei. Era un sărut ușor, plin de afecțiune, nu de natură să-i provoace acest frison care o străbătu din cap până-n picioare.

Îi dădu drumul și ea se retrase. Apoi, întorcându-se, își reluă ceaiul rece. Toate astea cu cea mai mare naturalețe. Dar ea se descoperi tremurând, confuză, neputincioasă să definească ce trezise sărutul lui în ea. Și el, ce simțise oare, și ce emoție trăda micul mușchi care-i zvâcnea la colțul maxilarului?

– Vrei să cinezi cu noi? îi aruncă ea peste umăr. Nu avem mare lucru, salată și sandvișuri.

– Totul este bun, din moment ce nu trebuie să pregătesc eu. Am timp să fac un duș?

– Firește, te vom aștepta. Voi face și eu unul. Pe curând!

El își puse paharul în chiuvetă și părăsi camera. Ea avea exact timpul să facă un duș și să prepare cina. Dar rămase mult timp nemișcată, adâncită în gânduri. Încerca să înțeleagă emoțiile care o asaltaseră în cursul acestor scurte momente petrecute în brațele lui Samuel. Ea nu le găsi nici un nume.

O dată spălată și îmbrăcată cu o bluză albă și o fustă-pantalon roșie, își acoperi părul într-un turban plușat. Culorile vii îi evidențiau plăcut tenul. Aplică totuși un ușor machiaj. Apoi își perie viguros părul până când căzu pe umeri în șuvițe groase, suple. Satisfăcută, coborî și se puse pe treabă.

Herb sosise în timp ce ea se îmbrăca și bătuse de trei ori în ușă pentru a-i semnala sosirea.

– Mor de foame! declară el intrând pe ușa bucătăriei. Pot să te ajut?

– Da, pune masa, de exemplu. Vom fi trei. Samuel cinează cu noi.

O dată masa aranjată, Julia depuse pe ea un platou cu sandvișuri, frumos prezentate cu o salată crocantă, băuturi și diverse sosuri. Cum Samuel ciocănea la ușă, Herb îi dădu drumul. Ea deschise congelatorul ca să vadă dacă rămăsese înghețată. Dar cutia de un litru cumpărată în ajun dispăruse!

– Dumnezeule! exclamă ea trântind ușa.

Se întoarse spre tatăl ei și nu văzu că Samuel admira picioarele ei cu un zâmbet imperceptibil.

– Ai mâncat deja toată cutia?

Herb luă un aer vinovat. Era atât de mâncăcios, încât devora cu aceeași ardoare toate felurile, tot ce prepara ea și nu rezista niciodată celor două pasiuni: berea și înghețata. Din fericire, își

întreținea forma fizică prin lungi plimbări zilnice și partide de golf în toate weekendurile.

Julia, cu un zâmbet indulgent pe buze, îl privi pe Samuel. Îmbrăcase blugi și o cămașă cu mâneci scurte, asortată cu culoarea ochilor lui. Tulburată, ea întoarse capul. De fapt, după un timp, nu mai putea să-l privească fără să fie frapată de impresia de forță și de vigoare care emana din el.

Cum mâncarea era gata, trecură imediat la masă și cei doi bărbați se lansară într-o conversație cu privire la serviciu, pe care Julia o ascultă fără să participe.

– Ei bine, mi se pare că totul merge bine pentru tine, băiatul meu, încheie Herb. Într-adevăr, foarte bine.

– Îmi rămâne încă un drum lung de parcurs...

– Amintește-ți ce ți-am spus, Samuel: majoritatea oamenilor se mulțumesc să existe, puțini trăiesc realmente.

Samuel clătină din cap. Julia vru să râdă, dar se stăpâni văzând expresia atentă și serioasă pe care o afișa.

– Eu, acum, mă mulțumesc să exist. Mai degrabă bine, trebuie să recunosc: casa este plătită, pensia mea este asigurată, dar nu fac decât să exist. Tu, ai tot ce trebuie pentru a trăi cu adevărat.

– Nu știu, răspunse Samuel. Ceea ce vedeți în mine nu este poate decât tinerețea și energia mea. Am avut noroc, n-am avut

un accident, totul s-a petrecut bine. Dar mulți oameni plini de talent se lovesc de obstacole de neînvins.

O privi pe Julia, tăcută la capătul mesei și privirea lui fu ca o mângâiere caldă, binefăcătoare. Ea uitase ce simțea altădată, dar dacă această privire a lui îi dăduse aceeași fericire ca astăzi, cum să se mire că suferise atât de mult lipsită de ea?

– Asta nu te împiedică să încerci, argumenta Herb.

– Desigur. Dar cineva m-a învățat recent că dacă trăiesc fără a uita ce sunt, visele și dorințele mele cele mai simple, lipsurile și slăbiciunile mele, voi putea fi fericit. În ceea ce privește reușita materială sau socială, voi lua ceea ce mi se va oferi.

– Această persoană este înțeleaptă! observă Herb zâmbind.

Samuel o indică pe Julia cu un semn din cap.

– Trebuie s-o știți fiindcă trăiți cu ea de douăzeci și doi de ani!

Herb se întoarse spre fiica sa cu o privire admirativă, în timp ce ea își înghițea câteva lacrimi inoportune.

– Ce tot spui? N-am spus niciodată așa ceva!

Ea începu să strângă masa. Samuel se ridică s-o ajute.

– Ba da! Dar nu exact în acești termeni. De la plecarea mea la universitate, m-am găsit prins în cursa examenelor. Nu mă mai gândeam decât la cariera mea, la scopurile pe care mi le fixasem. Și am muncit din greu pentru a porni cu dreptul.

Dar la întoarcerea mea, situația a continuat. M-am lansat temeinic în competiție, obsedat de ideea de a fi cel mai bun și te-am găsit examinând cu calm viitorul. Datorită ție, am coborât din nou pe pământ.

Ea îi aruncă o privire furioasă ducând un teanc de farfurii spre mașina de spălat. Nici unul nici altul nu observă că Herb se retrage fără zgomot pentru a-și citi ziarul.

– Ai putea găsi pe altcineva decât mine să-l iei drept exemplu! spuse ea cu iritare.

– Nu văd de ce!

El se sprijini de masă, în timp ce ea își îndoia genunchii pentru a încărca mașina de spălat vase. Ridicând ochii, văzu raze oblice ale soarelui aprinzând reflexe în părul lui.

– Tu nu faci nimic precis, dar nu-ți pierzi capul într-o lume cuprinsă de frenezie. Iată ceea ce m-ai învățat. Acum, când am impresia că merg prea repede, încetinesc.

Ea înclină ușor capul:

– Ei bine, eu îmi spun uneori că ar fi trebuit să fac ca tine, mărturisi ea. Iată-mă la douăzeci și doi de ani, fără să știu încotro merg. Știu că toți colegii mei de liceu au făcut studii superioare. Toți și-au obținut diploma. Ar fi trebuit să fac la fel.

– Nu, dacă nu ți-o doreai. Cel mai important este să-ți urmezi drumul fără să te preocupe ce fac ceilalți. Asta nu-ți amintește nimic?

Fără voia ei, Julia regăsi zâmbetul.

– Îmi trebuie un scop...

– De ce nu ți-ai relua studiile? Erai excelentă la matematică. Și lecțiile acelea de desen pe care le luai în liceu?

– Intenționam să urmez studii de arhitectură... Doar pentru asta...

– Și de ce nu?

Fața Juliei se posomorî brusc. Trânti ușa mașinii de spălat vase și o porni. Apoi, luând buretele, îl înmuie în apă și începu să curețe masa.

– Julia!

Tânăra femeie se opri.

– Nu te irosi astfel!

Ea nu se mișcă.

– Nu încerc să te influențez... sfârși el, în defensivă.

Calmată, putu atunci să-i facă față. Înțelegea acum: el spera să i se destăinuie ca altădată. Își umezi buzele.

– Mi-e teamă. Sunt ani de zile de... când mi-am întrerupt studiile și mi-am pierdut obișnuința. Poate că sunt prea în vârstă...

– Dumnezeule! explodă el. Nu există o scuză mai rea.

Descumpănită, Julia își plecă imediat capul. Samuel străbătu din trei pași distanța care-i separa.

– Îți înțeleg teama, Julia. Dar ea nu trebuie să te paralizeze.

În gura lui totul părea atât de ușor: studiile rămăseseră în urma lui.

– Și dacă nu reușesc?

– Nu ești singură pe lume. Pot să te ajut.

– Tu... ai face asta?

Bărbatul o privi cu o expresie indulgentă, amuzată și totodată afectuoasă.

– Ți-am propus ceva ce nu sunt pregătit să-ți dau?

Apoi, cum ea scutură din cap:

– Așadar, ce părere ai?

– Cred... că este mult timp de când nimeni nu mi-a propus ceva atât de generos.

– Gândește, Julia. Nu închide niște uși în mod inutil.

Ea îi apăsă brațul cu un gest furișat.

– Ești foarte drăguț cu mine.

La aceste cuvinte, fața tânărului se lumină de plăcere.

– La ce servesc prietenii?

Julia termină curățarea mesei, vag stânjenită. Curios, răspunsul lui o lăsă puțin descumpănită.

Restul săptămânii, avură rareori ocazia să se întâlnească. Începând de joi își reluă lucrul și ritmul zilelor se acceleră până duminică. În acea zi n-avea altceva de făcut decât să tundă

peluza și să se pregătească pentru întâlnirea cu Ian. El o sunase în ajun ca să confirme ieșirea lor.

Înarmată cu mașina de tuns iarba, atacă grădina din spatele casei, avansând de la stânga la dreapta, spre casa familiei Morrow.

Aproape terminase când Samuel sări peste gard și se îndreptă în direcția ei. Ea îi adresă un zâmbet vesel, fără să oprească motorul.

– Termină lucrul! Te aștept înăuntru, strigă el ca să se facă auzit.

O dată sarcina împlinită, grăbită să-l vadă pe Samuel, Julia duse mașina de tuns în garaj și deschise ușa care dădea în casă. În drum, își vârî capul pe ușa salonului și zâmbi: tatăl ei sforăia pe divan cu ziarul pe cap. În bucătărie, Samuel termina de băut o bere: pe masă, pregătise un pahar cu limonadă rece. Ea bău cu aviditate. Se lăsă să cadă pe un scaun și ridică brațele arcuindu-se pentru a-și destinde spatele dureros. Mișcarea îi întinse sânii și privirea lui Samuel o făcu să-și amintească faptul că nu purta sutien sub tricou. Se redresă imediat, roșind.

– Ai petrecut bine weekendul? întrebă Julia cu o indolență studiată.

– Da... mi-ar fi plăcut să nu se sfârșească niciodată.

El se apropie și trase un scaun pe care se așeză călare, cu cutia de bere în mână.

– Eu sunt în vacanță la sfârșitul săptămânii viitoare.

– Ce noroc! Ai planuri?

– Nici unul. Voi vedea. Cum a fost la serviciu, ieri seară?

– Sunt epuizată! A fost o lume nebună și cum lipsea o chelneriță, nu m-am oprit toată seara. Întorcându-mă acasă, aveam impresia că nu mai aveam picioare. Dar am câștigat o sută de dolari din bacșișuri.

– Ai prevăzut ceva pentru astăzi?

– Ies cu Ian.

Samuel nu reacționă imediat. Apoi trăsăturile lui se înăspriră și începu să strângă cutia de bere până se turti între degetele lui sub privirea stupefiată a Juliei.

– Ești o proastă! mârâi el printre dinți.

Julia se ridică în picioare, cuprinsă de furie.

– Mă lipsesc de comentariile tale!

– El a sunat-o pe Linda de trei ori în cursul săptămânii, ca să-i ceară să iasă cu el.

– Și ea a ieșit cu el?

– După spusele ei, el nu s-a întors decât vineri, dar au ieșit împreună ieri seară, urlă el aruncând cutia pe masă.

– Înțeleg...

Cât trebuia să sufere! N-ar fi crezut că ținea atât de mult la această brunetă...

Samuel se ridică brusc în picioare, se depărtă, apoi reveni.

– Nu înțelegi nimic! Nu vezi că nu face decât să se joace cu tine?

– Ian se joacă așa cu toată lumea! Și ce-i cu asta? Nu suntem căsătoriți!

La aceste cuvinte, fața lui Samuel se schimonosi. Cu nările dilatate, o privea cu furie, în timp ce ea făcea ochii mari:

– Dar ce-i cu tine, Samuel?

– N-am nici un chef să vorbesc despre asta!

Fără un cuvânt în plus, ieși pe ușă. Julia privi fix locul unde picioarele lui atinseseră solul, apoi ieși și ea.

– Ah, este ușor așa! strigă ea.

El nu răspunse. Ei bine, va rezolva această problemă cu el imediat, odată pentru totdeauna, fie că-i place sau nu!

Și se repezi după el.

Capitolul 4

Samuel mergea cu pași mari și Juliei îi fu greu să-l ajungă din urmă și să se mențină în dreptul lui. Judecând după hotărârea lui, n-avea intenția să se oprească și privea drept în fața lui, cu trăsăturile dure, amenințătoare.

Dacă ar fi fost vorba de altul, Julia ar fi ezitat să înfrunte o asemenea furie, dar era Samuel. Nu se rostogoliseră împreună de mai multe ori în praf? Într-o zi, fiindcă el dusese prea departe o glumă proastă, ea îi dăduse o lovitură de pumn în plină figură și nasul lui sângerase!

Dintr-o săritură, ea se plantă în fața lui, cu brațele întinse în lungul corpului. El se opri brusc, ca să nu se ciocnească.

– Pleacă din calea mea! mârâi el, încercând să ocolească obstacolul.

– O clipă! Am ceva de reglat cu tine. Mi se pare că ai luat prostul obicei să-mi cauți ceartă și să pleci întorcându-mi spatele. Dar de data asta nu vei scăpa atât de ușor, Samuel Morrow!

Tânărul bărbat clipi. Expresia lui părea că se îmblânzește dar în furia ei, nu remarcă nimic. Cu brațele încrucișate la piept, își înclină capul.

– Dar pot și eu să acționez în felul meu și să fac orice. Nu văd de ce numai tu ai avea dreptul...

Furia Juliei spori. Îl cercetă cu privirea ca pentru a căuta punctul vulnerabil unde urma să lovească.

– Dar ce te-a apucat? Nu te mai recunosc! explodă ea exasperată. Îmi pare rău că prietena ta iese cu Ian. Regret că asta te face să suferi, dar recunoaște că n-am nici un amestec.

Samuel contemplă gânditor fața ei bronzată și roșie.

– Și pe tine nu te supără deloc? întrebă el cu o ezitare prudentă. Nu pari tulburată.

– Ba da, sunt tulburată! strigă ea.

Dar făcu un efort să se calmeze și furia ei cedă. Cum ea își îndrepta degetul spre pieptul lui, el îi prinse mâna și i-o păstră într-a lui.

– Tu ești cel care mă tulburi, lunganule! bodogăni ea încercând să-și elibereze mâna. Dumnezeule! N-am întâlnit niciodată un bărbat atât de mărginit! Ți-am repetat-o totuși destul de des: Ian este un prieten! Tu ești singurul aici care-i porți pică.

– Nu sunt obligat totuși să-mi placă pentru că-ți place ție!

Se juca încet cu degetele ei. Obrajii Juliei luară foc: atenția pe care le-o acorda o tulbura. Dar el părea să-și fi regăsit buna dispoziție și ea se resemnă la ideea că nu-l va înțelege niciodată.

– În mod evident, el iese cu iubita ta! Dar nu mi-o reproșa mie, înțelegi! Nu voi suporta așa ceva...

Vocea ei devenea din ce în ce mai absentă și se găsi adâncită în cea mai totală confuzie. Fără să înceteze s-o fixeze cu privirea lui pătrunzătoare, Samuel îi apăsa acum mâna pe pieptul lui. Ea nu înțelegea nimic, deoarece n-o privise niciodată astfel...

– Iartă-mă, spuse el atunci pe un ton aproape indiferent. Săptămâna trecută, am avut impresia că te rănise.

– Ți-am spus că nu era cazul.

– Da. Dar toate femeile pe care le-am cunoscut spuneau întotdeauna contrariul a ceea ce simțeau, atunci...

Julia își desprinse mâna, iritată.

– Este banalitatea cea mai răsuflată pe care am auzit-o vreodată!

Câte femei cunoscuse el? N-avea decât douăzeci și patru de ani!

– Asta dovedește că trebuie să fie ceva adevărat în asta...

– În orice caz, există cel puțin ceva care nu s-a schimbat la tine: ești bărbatul cel mai exasperant pe care l-am văzut vreodată!

Cu capul aruncat spre spate, el izbucni în râs. Apoi tăcerea reveni. Julia întoarse capul spre arbuștii de care el avea atâta grijă, brusc interesată de configurația micilor lor frunze. Începea să-i fie cald sub razele directe ale soarelui. Cedă atunci curiozității care o devora din seara când el venise la restaurant în compania frumoasei brunete.

– De cât timp ieși cu.... Linda? întrebă ea cu indiferență prefăcută.

– De cel puțin patru ani.

Julia se încordă.

– Ne-am întâlnit la universitate. Ea urma numeroase cursuri cu mine și când recrutorii de cadre care mă descoperiseră au venit să intervieveze proaspeții absolvenți, a fost și ea angajată.

Ea clătină din cap.

– Înțeleg... spuse ea smulgând câteva frunze.

– Am rămas foarte apropiați.

– Înțeleg... repetă ea cu voce scăzută.

Cum să nu fi fost foarte apropiați? Aveau o mulțime de interese comune. Linda era frumoasă, inteligentă și reușita ei profesională trebuia să stârnească respectul și admirația lui Samuel.

Julia se simți răvășită, dar se forță să zâmbească.

– Bun, ei bine, cred că este timpul pentru mine să mă duc să mă schimb!

Cum el îi adresa o privire foarte tandră, ea îi apăsă brațul.

– Nu te neliniști pentru Linda. Mai devreme sau mai târziu, va cunoaște valoarea ta.

Acestea spunând, se întoarse acasă cu pași lenți, obligându-se să nu mai privească înapoi. Tocmai când să dea colțul casei, simți privirea lui ațintită asupra ei.

La șase și jumătate când Ian veni s-o caute, i se păru preocupat și îngrijorat. Ciudat de tăcut, o conduse direct la cinematograf când reprezentația începea la ora șapte. Cât despre ea se simțea atât de tristă, încât îi era greu să se abțină să nu plângă. Filmul avu darul s-o destindă puțin. Ieșind, merseră să ia o cafea nu departe de cinematograf.

După un timp, Julia îl privea amestecând în cafea. Întorcea linguriță încet, cu un aer absent... În cele din urmă, ea se aplecă deasupra mesei.

– Ian... ce se întâmplă? S-ar spune că nu mai ai nici un prieten pe lume.

– Este atât de evident? răspunse el imediat, pe un ton vinovat.

– Încep să te cunosc bine.

– Iartă-mă. Sunt un însoțitor jalnic, seara asta.

– Nu te necăji pentru asta.

Ea reflectă un moment, ezită, apoi se aruncă în apă.

– Îți place mult?

El ridică repede capul.

– Despre cine vorbești?

Julia își plecă ochii. Își încrucișă mâinile pe masă.

– Despre Linda. Samuel mi-a spus că ați ieșit împreună ieri seară. La ea te gândești, nu-i așa?

El nu răspunse imediat.

– N-am vorbit niciodată despre o femeie în fața alteia, exclamă el în cele din urmă, cu o căldură neașteptată. Sunt surprins... nu reușesc s-o uit.

– Cât te înțeleg...

Un fel de tristețe resemnată puse stăpânire pe Julia în timp ce își ridica ceașca s-o ducă la buze. Existau femei capabile să atragă atenția tuturor bărbaților și să-i captiveze, chiar absente... Asta trebuia să le dea un sentiment de putere extraordinară...

– Ce liniște! se miră Ian apăsându-i mâna.

Privirile lor se încrucișară. Se înțelegeau perfect.

– Niciodată n-am pretins exclusivitate!

– Știu.

Ea avea un surâs afectuos și complice care se adresa atât lui Ian, cât și ei însăși.

– Uneori... doar, spuse ea apăsându-i mâna la rândul ei înainte să și-o elibereze pe a ei.

Ian o conduse acasă. Dar înainte de a-l părăsi, discutară câteva momente în mașină.

– Nu trebuie să acorzi prea multă importanță atitudinii mele din această seară, spuse Ian. Sper că vrei să continui să ieși cu mine, Julia. Te iubesc mult.

Înainte de a deschide portiera, ea îi bătu ușor obrazul.

– Ian, tu iubești tot ce poartă fustă!

Râzând, el o conduse până la ușă și așteptă. Ian era un bărbat extrem de seducător și Julia se felicită că nu este îndrăgostită de el. Altfel, cât ar fi suferit!

– Sună-mă...

Aplecând capul, el depuse un sărut pe colțul gurii ei, apoi se întoarse la mașină.

Dintr-o dată foarte obosită, Julia deschise ușa, împinse zăvorul în spatele ei și urcă scara. Cu gesturi calme și precise,

se demachie, apoi se strecură într-o cămașă de noapte din bumbac. Fereastra era închisă și în cameră domnea o căldură înăbușitoare. Deschise geamul: o adiere proaspătă pătrunse în interior, dar era incapabilă să-i aprecieze blândețea.

Plantată în fața geamului, își cercetă silueta cu amărăciune. Mâinile îi atinseră sânii mici, apoi alunecară pe talie și pe șolduri. Nu avea cu ce să înnebunească bărbații. Cât despre fața ei, era penibil de banală. Tot ce avea în favoarea ei erau ochii și buclele grele strălucitoare în care lor le plăcea să-și înfunde capul. Inima ei se strânse: era drăguță. O bună camaradă, mereu gata să râdă, să consoleze, să înțeleagă.

Întorcându-se brusc, se aruncă pe pat și își strânse pumnii pe pernă, gândindu-se la toate acele creaturi de vis care se etalau în reviste și la pasiunile bărbaților.

***

Săptămâna următoare se desfășură aproape ca cea care se scursese. Dar Julia era într-o stare de nervozitate permanentă: încercă să se epuizeze prin muncă. Curăță casa de sus până jos și străbătu grădina înarmată cu un foarfece, astfel încât Herb

declară că nimic nu va mai crește. Toate eforturile ei n-aveau decât un scop: să-și găsească somnul noaptea.

Marilyn, colega ei preferată organiza o mare petrecere sâmbătă. O prevenise pe Julia dinainte pentru a fi sigură că poate să fie liberă. Toți salariații restaurantului erau de asemenea invitați și trebuia să vină înainte sau după serviciul lor să se alăture petrecerii. Marilyn, o blondă impetuoasă și plină de viață, își sărbătorea a treizecea aniversare, și invitase vreo sută de persoane. Cuplul pe care-l forma cu Josh, soțul ei, oferea chiar imaginea reușitei: aveau o casă spațioasă înconjurată de o grădină mare și o piscină; tânăra femeie nu lucra realmente din necesitate, viața ei era centrată asupra soțului ei, a celor doi copii și a interiorului pe care-l redecora în fiecare an cu mari cheltuieli. O sfătuise pe Julia să-și aducă un costum de baie și haine de seară, deoarece petrecerea trebuia să înceapă spre ora trei a după-amiezii pentru a se termina foarte târziu în noapte.

În împrejurări normale, Julia s-ar fi bucurat la perspectiva unei asemenea petreceri, dar în cazul de față, simpla idee de a se duce singură o cufunda într-o descurajare posacă. Plină de nostalgie, se gândea din nou la poveștile citite în copilărie. Ajunse chiar să se roage cerului să-i acorde un cavaler galant, extrem de seducător și îndrăgostit de ea, numai de ea.

Își pregăti a treia ceașcă de cafea din acea dimineață și, așezată la masa din bucătărie, continua să viseze cu ochii deschiși, cu bărbia în mână, cu gura încremenită într-o expresie dezamăgită. Și dacă rupea toate relațiile ca să plece în concediul acela în Bahamas, la care visa de atâta timp? Și dacă și-ar schimba complet garderoba? Și dacă făcea ceva din proprie inițiativă...?

O umbră neagră se profilă pe masă. Întorcând capul, îl văzu pe Samuel bătând în geam.

– Este deschis! strigă ea.

El pătrunse în cameră, închise ușa și o învălui cu privirea.

– Ce bucurie să trăiești, în această dimineață! Ți-a rămas cafea?

– Servește-te!

Ea își duse ceașca la buze, în timp ce el lua loc lângă ea. Cu toate că se știa observată, ea își păstră expresia încăpățânată.

– Mă întreb dacă fac bine să rămân atât de aproape, făcu el după o clipă. Poate este primejdios.

Julia se hotărî să deschidă gura.

– Arăt atât de rău?

– Nu, glumeam. Să spunem doar că nu pari fericită de soarta ta!

– Samuel, am nevoie de un bărbat!

Bărbatul luase o înghițitură de cafea și la aceste cuvinte se înecă, fiind cât pe ce să se înăbușe. Julia izbucni în râs, în timp ce el își ștergea gura, cu un aer ursuz.

– Așa! Amuză-te!

El se ridică să-și ia un șervet de hârtie, apoi se așeză din nou și o privi cu un aer bănuitor.

– Vorbesc serios, reluă ea.

– De ce, dacă nu sunt indiscret?

El adăugă imediat cu o grimasă nestăpânită:

– Lăsând deoparte ce-mi vine firesc în minte.

– Sunt invitată la o recepție astă-seară și nu vreau să merg singură.

– Nici o problemă, te însoțesc.

– Tu!

Samuel, cu torsul și cu picioarele goale, purta veșnicul lui șort din blugi. Mușchii îi jucau sub pielea bronzată, părul tăiat scurt îi sublinia forma frumoasă a capului. Nimic în el nu-l evoca pe Făt-Frumos.

– Întotdeauna la fel de amabilă! observă el iritat. Mi se întâmplă și mie să ies, să știi.

– Nu te formaliza. Doar că nu mă gândisem la tine.

– Ei bine, dacă vrei, sunt liber seara asta.

– Încă mai ieși cu Linda?

Întrebarea îi scăpase; își mușcă buzele. Samuel își ridică sprâncenele.

– Din când în când. Iese mai mult cu Ian.

– Ea vorbește despre asta?

– Da, mi se confesează cu bucurie.

– Înțeleg...

Ea își înghiți nodul din gât. Pentru a fi cinstită, nu înțelegea absolut nimic. Samuel schimbă subiectul.

– Venisem să te anunț că am două săptămâni de concediu.

Sprijinindu-se de spătarul fotoliului, el își întinse picioarele lungi care atinseră ușor pulpele tinerei femei. Aceasta se retrase prompt, strângându-și picioarele sub scaun, ca și cum fusese înțepată de o viespe. Jenată de propria ei reacție, întrebă repede:

– Și ce intenționezi să faci?

– Nu știu încă. M-am gândit, dacă ești de acord, că am putea urca până la Sandusky și să petrecem o zi la Cedar Point.

– Oh, ar fi minunat!

Această perspectivă o încânta. Și apoi, asta îi amintea ceva agreabil: când Samuel își obținuse permisul de conducere, își rugaseră săptămâni de zile părinții să le dea voie să petreacă o zi în parcul de distracții. Degeaba. Totuși, venind vara, și după

multe recomandări, domnul Morrow îi dăduse fiului său cheile de la a doua mașină a lui. Cât despre Herb, îi dăduse Juliei mai multe bancnote de douăzeci de dolari. Această libertate neașteptată provocase celor doi tineri o explozie de bucurie și petrecuseră o zi nebună de râs și de distracție. Venind seara, Julia își amintea că adormise ascultând cum se sparg valurile oceanului. Nu avea amintire mai frumoasă!

– Ei bine, vom reflecta la asta, promise el ducându-și ceașca goală în chiuvetă. Mă întorc, mă așteaptă multe rufe de spălat. La ce oră începe petrecerea?

– La ora trei. Au o piscină. Să-ți aduci un costum de baie și haine de schimb.

Când trecu prin fața ei, murmură încet:

– Mulțumesc, Samuel.

Tânărul bărbat se opri și plantă un sărut în creștetul capului ei. Ea simți un val de căldură cum se propagă până în degetele de la picioare.

– Pentru nimic, frumoasa mea.

Ea îl privi cum se îndepărtează, mirându-se să-l vadă deodată atât de tandru și de afectuos.

Luându-și inima în dinți, deoarece detesta această treabă, Julia curăță frigiderul de sus până jos. După aceea, consultându-și ceasul, consideră că pierduse destul timp și urcă să se pregătească.

Pentru după-amiază, își puse un costum de baie și șortul roșu cu un tricou asortat. O fustă de bumbac, pentru seară ajunse într-un mic rucsac împreună cu un flacon de loțiune, un pieptene, un prosop și o trusă de machiaj. Cu părul împletit, aplică puțin rimel și o tușă de ruj pe buzele ei bine desenate. Era gata.

Jos, Samuel flecărea cu Herb. Apropiindu-se de salon, Julia își acordă timp să-l observe fără știrea lui prin ușa deschisă: stătea în picioare îmbrăcat cu o cămașă albastru-deschis cu mâneci scurte și cu bermude negre care se mulau pe șoldurile înguste. Părul îi strălucea, cu reflexe aurii care puneau în evidență bronzul feței lui. Julia nu reușea să-și revină. El părea deodată atât de atrăgător, încât simțea o tulburare care se învecina cu teama. Era ca în visele ei cele mai bune, numai că acum Samuel era viu, la doi pași de ea, și realitatea avea efectul unei amenințări teribile. Complet răvășită, înțelese fără umbră de îndoială că vechea lor camaraderie, tot ce fusese până acum, se sfârșise.

În aceeași clipă, Samuel își ridică ușor capul și privirea lui se fixă pe ea. Fără să zâmbească, îi contemplă silueta care se profila în umbră; ea îl privi la rândul ei, incapabilă să respire, țintuită locului.

Dar tatăl ei își dădu seama.

– De ce te ascunzi?

La întrebarea lui, Julia redeveni stăpână pe ea și înaintă în cameră.

– Nu mă ascundeam! Tocmai mi-am amintit că n-am cumpărat un cadou pentru Marilyn.

– Nici o problemă, spuse Samuel plecându-și ochii asupra picioarelor ei.

Tânăra femeie își petrecuse copilăria evoluând în fața lui pe jumătate dezbrăcată și astăzi, sub această privire, avea impresia că este complet goală.

– Vom cumpăra ceva în drum. Ești gata?

– Gata, răspunse ea răsucindu-se pe călcâie.

– Unde te duci?

– N-am luat bani.

Samuel o prinse de braț.

– Am eu. Să plecăm.

– Ți-i înapoiez mai târziu.

– Nu te neliniști. Vino, te conduc. Pentru Dumnezeu, Julia, vrei să plătești și partea ta de benzină? Puțină imaginație! Să facem ca și cum avem întâlnire, o întâlnire adevărată, după toate regulile.

Aceste cuvinte provocară tinerei femei un hohot de râs nervos și incontrolabil, în timp ce o împingea afară fără

menajamente. Apoi se întoarse pentru a-i adresa lui Herb o privire exasperată și închise ușa în spatele lui.

Să găsească un cadou pentru Marilyn le luă puțin timp, apoi reveniră la mașină ca să împacheteze cutia, ceea ce reprezenta un tur de forță într-un spațiu așa de strâmt. Cumpăraseră o figurină de cristal care Juliei îi plăcuse de la prima privire. Cu capul plecat, Samuel ținea cu răbdare panglica, în timp ce ea se străduia să facă o fundă frumoasă. Tulburarea care o făcea să se înfioare la cel mai mic contact al degetelor lor îi făcea gesturile stângace, dar reuși să termine.

– Merge? murmură ea îndepărtând pachetul pentru a judeca mai bine efectul produs de panglica galbenă.

– Superb!

El se aplecă, depuse în grabă un sărut pe obrazul ei, apoi se îndepărtă fără să-i lase timp să reacționeze. Porni motorul și ieși din parcare fluierând. Emoția o făcu pe Julia să rămână tăcută tot timpul drumului.

La sosirea lor, după ora trei, nenumărate mașini umpluseră deja aleea mărginită de copaci care ducea la casa mare cu două etaje. Samuel trebui s-o gareze pe a lui puțin mai departe și urcară aleea pe jos.

Ferestrele deschise lăsau să scape valuri de muzică. Marilyn veni să deschidă, roșie de exaltare și-i invită să intre. După ce îi

dădu cadoul, Julia făcu prezentările și Samuel schiță un zâmbet în fața interesului neascuns pe care îl dovedi gazda lor.

– Scumpo, n-am timp acum, dar îmi vei spune curând unde ai găsit acest bărbat și dacă se limitează să fie decorativ.

Râzând, Marilyn le făcu semn să înainteze.

– Toată lumea este în spate, în jurul piscinei, și Josh prepară hamburgeri. Există mâncare și băutură pe mesele de afară. Serviți-vă!

Zgomotul îi lovi din plin înainte chiar să fi trecut pragul: rumoare de voci proveneau din bucătărie și din grădină, iar instalația stereo revărsa un vacarm asurzitor. Șocată, Julia se opri cu mâna pe clanța ușii, pentru a-i striga lui Samuel:

– Nu uita: tu ești cel ce mi-ai propus să mă însoțești. Nu vreau să aud nici cea mai mică remarcă!

Samuel luă un aer încurcat, dar ochii îi străluceau de o bucurie șireată.

– Mă voi distra, promit!

Sceptică, ea deschise ușa: erau oameni peste tot, întinși pe iarbă, sărind în piscină, sau masați în grupuri compacte în jurul bufetului așezat pe două mese lungi. Din fire mai curând rezervată, tânăra femeie avu o mișcare de recul, dar Samuel o împinse cu blândețe din spate, cu un gest protector și cum ea ridica spre el o privire ezitantă, el îi zâmbi. Ea își aminti atunci

că dacă nu cunoștea multă lume, el nu cunoștea pe nimeni. Îi luă mâna și-l conduse spre Josh, soțul lui Marilyn.

Josh Everett era un bărbat bărbos și jovial cu statură de uriaș și la fel de blond ca soția lui. Zărind-o pe Julia, își părăsi hamburgerii ca s-o strângă la piept. Ea făcu prezentările, sperând în sinea ei că cei doi bărbați se vor plăcea reciproc. Dorința îi fu împlinită: ei schimbară o strângere de mână solidă și începură imediat o conversație, în timp ce ea privea mulțimea cu o oarecare teamă.

Deodată, un strigăt ascuțit îi scăpă de pe buze. Ea apăsă brațul lui Josh și se repezi spre grătar, unde carnea lăsată fără supraveghere, începuse să se ardă. Răcnind, Josh alergă s-o ajungă și-i administră o palmă pe spate.

– Privește ce-ai făcut!

Julia privi un moment surprinsă și Josh profită pentru a se descotorosi de șorțul pe care-l înnodă în grabă în jurul taliei tinerei femei.

– Tocmai aveam nevoie de un înlocuitor! Trebuie să mă ocup de bere.

Ea încuviință râzând. Josh se îndepărtă, cei doi bărbați continuându-și liniștiți discuția.

O brunetă frumoasă cu ochii machiați abundent și răspunzând la numele de Casey se opri în fața lor. Ea lucra în

același restaurant cu Julia și era la fel de timidă ca o pisică obișnuită.

– Hei! Julia! strigă ea sorbindu-l din ochi pe Samuel. Mă prezinți prietenului tău?

Julia întoarse capul spre prietenul în chestiune și surprinse o licărire de interes în privirea lui. Cu dinții strânși, făcu scurt prezentările, după care Casey își strecură brațul sub al tânărului bărbat, cu un zâmbet seducător.

– Nu-i nevoie de doi să se ocupe de carne. Julia, în timp ce tu o supraveghezi, îl voi prezenta pe Samuel celorlalți. Vezi vreun inconvenient?

– Am de ales? răspunse tânăra pe un ton glumeț și natural.

Dar își plecă ochii spre grătar, unde carnea se prăjea și crezu că leșină de furie. Nu remarcă privirea impenetrabilă pe care Samuel i-o aruncă înainte de a o urma pe brunetă spre un grup de invitați. Brusc, petrecerea își pierdu orice atracție și nu mai avu decât o singură dorință: să se întoarcă acasă.

Capitolul 5

Josh reapăru curând, încărcat cu găleți enorme cu gheață pline cu bere. Forța sa avea ceva uimitor. El se opri să răspundă unor prieteni care-l strigau, apoi veni s-o schimbe pe Julia din post.

– Du-te să înoți! îi comandă el după ce-i plantase un sărut răsunător pe obraz.

Tânăra femeie ezită, căutându-l pe Samuel în mulțime. Îl zări în mijlocul unui mic grup animat, sprijinit cu nonșalanță de un gard viu. Lângă el, Casey îi murmura ceva la ureche.

Un val brusc de furie o sufocă pe Julia. Se întoarse repede ca să privească spre piscina plină de înotători. Se afla acolo și un grup de tineri atletici angajați într-o partidă de volei acvatic.

Scuturându-se din inerția ei, Julia merse să se așeze lângă bazin. Cu un gest hotărât, își desfăcu baretele sandalelor, apoi se descotorosi de ele. Ridicându-se, conștientă de privirile întoarse spre ea, ridică încet capul spre soare, apoi, cu brațele încrucișate, își ridică marginile tricoului.

Îl trase cu o încetineală studiată înainte de a-l arunca neglijent pe iarbă. Apoi, zâmbind, își descheie șortul și-l făcu să alunece ondulându-și șoldurile.

Julia nu avea rotunjimi împlinite, ci forme delicate, o talie fină și cambrată și picioare lungi, musculoase. O îmbinare subtilă de fragilitate și robustețe dădea siluetei ei un farmec tulburător. Se întinse, apoi merse spre bazin.

Mulțumită de atenția pe care i-o dădeau câțiva admiratori, nu văzu că Samuel încetase să-și asculte însoțitoarea pentru a urmări fiecare mișcare a ei. Se pregăti să plonjeze, așteptând ca înotătorii să elibereze un spațiu suficient în fața ei. Se cufundă în apă, sufocată de brusca răceală care-i învăluia corpul, și urcă la suprafață, unde se scutură râzând.

Întoarse capul spre un băiat care o privea cu o admirație neascunsă. Aceasta fu destul ca să-l atragă. El îi ceru numele, alți bărbați se apropiară și curând se găsi antrenată în partida de volei, înotând și lovind mingea cu un entuziasm egal cu al celorlalți.

Din perioada ei de băieţoi, păstrase o forţă atletică şi o excelentă coordonare. Câteva femei de pe peluză îşi încruntară sprâncenele pentru o mai bună apreciere. Ele urmăreau vag jocul la care din lene, sau pentru a nu-şi deranja coafura, nu vruseseră să se alăture.

Echipa adversă servea. Julia se plasă alături de doi jucători, în timp ce alţi patru luau poziţii strategice în spatele lor.

Îl căută cu privirea pe Samuel: nu mai era lângă gardul viu. Deodată, mingea zbură deasupra capului ei. Tânărul aflat în spatele ei se avântă. Corpul lui înalt alunecă peste al ei şi mâinile lui se închiseră în jurul taliei ei. Strigând, el o ridică în aer. Apa recăzu într-o cascadă strălucitoare în jurul lor, în timp ce ea căuta fără să creadă că va reuşi să lovească mingea. Spre uimirea lui, pumnul ei strâns îşi atinse ţinta şi trimise mingea peste fileu. Surprinşi jucătorii adverşi nu putură reacţiona la timp.

Julia căzu pe spate peste bustul coechipierului ei, care o reţinu mai mult decât era necesar. Tocmai voia să-i spună ceva la ureche când un jet de apă provocat de un săritor îi acoperi. Râzând şi suflând ca o focă, îşi frecă ochii, în timp ce tânărul ei admirator îi dădea drumul.

Samuel îşi făcu apariţia în dreptul lor, cu umerii musculoşi scânteind de nenumăraţi stropi de apă. Îşi aruncă brusc capul

spre spate, aruncă o privire înghețată tânărului și strecurând o mână posesivă în jurul ei, o îndepărtă de joc. Nimeni nu încercă să-l împiedice.

Dar Julia, care-i păstra ranchiună pentru dezertarea lui și care abia începea să se amuze, nu aprecia această intruziune.

– N-am terminat jocul, spuse ea tăios.

Surd la protestele ei, o antrenă cu el până la marginea bazinului, unde nu-i dădu drumul decât pentru a-și plasa mâinile pe umerii ei. El putea să stea în picioare pe fundul bazinului, dar ea nu ajungea și, pentru a-și păstra capul afară din apă, trebui să se agațe de brațele lui. Picioarele lor se amestecau și, spre marea ei confuzie, observă că nu mai reușea să respire normal.

Ca pentru a-i crește supliciul, Samuel îi scrută îndelung fața.

– Am crezut că vei aprecia puțină atenție, pentru că mi-ai cerut să vin.

– Tu ești cel care ai vrut să vii, nu ți-am cerut nimic! replică ea încercând să-l împingă.

Dar el nu se mișcă.

– Și apoi, cum ai plecat cu Casey, aveam dreptul să mă distrez singură.

Samuel își înclină capul. Părea că găsește situația foarte amuzantă. Ea îl privi la rândul ei dându-se înapoi spre marginea bazinului pentru a scăpa de contactul cu pielea lui udă.

– N-ai vrea ca prietenii tăi să creadă că vânătoarea este liberă? o întrebă el pe un ton lejer. Trebuie să le dai impresia că există puțină competiție. Se spune că asta crește apetitul.

– Nu-i văd alergând. I-ai făcut să le treacă pofta.

Partida de volei se reluase, dar cu mai puțin antren. Jucătorii aruncau priviri curioase în direcția lor.

– Nu se poate ști. Această apă ascunde poate câțiva pești carnivori. Ce spui? Dacă le-am da ceva de mâncare?

– Nu înțeleg.

Incapabilă să-și controleze sau să-și ascundă nervozitatea, îl înpinse încă o dată, iritată.

– Mă gândesc la un mic joc: să spunem că ieșim împreună și că sunt gelos.

Îi zâmbi larg, ca pentru a o asigura că nu era vorba decât de o glumă bună.

– Știm amândoi că nu este nimic adevărat, murmură ea înghițindu-și cu greutate nodul din gât.

– Da, dar dacă ar fi adevărat...

Un frison lung o străbătu. Cum el punea mâna pe gâtul ei, se obligă să rămână perfect nemișcată, fără să îndrăznească să respire, de teamă să nu-și trădeze agitația. Samuel continua să vorbească.

– Te-aș trage în brațele mele, încet, cam așa, și apoi ți-aș da un sărut, în văzul tuturor. Aș vrea ca lucrurile să fie clare pentru Casey și pentru prietenii tăi care ne privesc cu atâta interes în acest moment.

Însoțind vorba de faptă, o lipi de marginea bazinului. Ea înălță capul și, înțelegând că orice fugă era imposibilă, închise ochii.

Înecați brusc într-o rumoare îndepărtată, toate zgomotele își pierdură intensitatea. Buzele lui Samuel le atinseră ușor pe ale ei în săruturi ușoare, apoi deveniră mai insistente. Când puse stăpânire pe gura ei, brațul care-i servea de susținere aluneca pe spatele ei. Din instinct, ea se agăță de umerii lui. El putu atunci s-o strângă la piept. Curând, pentru ea nu mai exista decât senzația confuză de apă rece pe pieptul ei și o forță uluitoare care o lega nebunește de Samuel.

Când el își ridică în sfârșit capul, ea deschise încet ochii și-i păstră fixați asupra lui, uluită de certitudinea că el încerca față de ea o atracție la fel de mare ca a ei.

– Oh...!

– Iată cum aș fi acționat, cred, dacă aș fi fost gelos, spuse el pe un ton de conversație.

– Apoi își trecu limba peste buze. Ea își întoarse imediat capul.

– Toată lumea ne privește... Dă-mi drumul, te rog.

– Nu fugi, Julia, răspunse el cu blândețe strângându-i mai tare mijlocul.

– Îmi faci teamă!

Stomacul Juliei se contractă într-un mod dureros.

– Aș! Ce am făcut oare ceea ce altul n-a făcut deja? Te-am văzut, în fața casei tale seara, în timp ce tatăl tău dormea buștean.

Ea își duse repede mâna la gură, descumpănită. Cu cine o văzuse oare? Cine o sărutase?

– Nu de mine te temi, ci de tine însăți. Ce se întâmplă cu tine, Julia? Spune-mi, ce te sperie?

– Lasă-mă în pace! Și acum, dă-mi drumul! Nu vreau să discut cu tine și mai ales nu aici.

Atunci, ca și cum își amintea unde se găseau, el păru că-și revine și-i dădu drumul.

– Bine, spuse el. Vom vorbi despre asta mai târziu.

Fără să răspundă, ea se cufundă în apă și se îndepărtă înotând. Samuel îi acordă puțin timp pentru a-și reveni în fire. După câteva mișcări de bras, vru să iasă din apă. Samuel era deja acolo, cu mâna întinsă ca s-o ajute să se ridice afară din bazin. Împreună, regăsiră locul unde ea își abandonase îmbrăcămintea. Ale lui Samuel formau un mic morman alături.

– Ți-e foame? întrebă el.

Reluându-și respirația, ea întoarse capul spre mesele încărcate cu mâncare.

– Sunt lihnită!

După ce-și umplură amândoi farfuriile cu hamburgeri și pâinișoare, reveniră să se așeze pe iarbă. Samuel făcu încă un drum pentru a aduce de băut, apoi mâncară într-o tăcere uimitor de agreabilă.

Din când în când, Julia risca o privire spre profilul însoțitorului ei, care nu părea să observe nimic, și se mulțumea să urmărească alergarea câtorva copii turbulenți.

– Sunt oare atât de diferit încât ai impresia că nu mă mai cunoști? întrebă el pe negândite, fără să se întoarcă.

Ea tresări și vru să-și ia paharul, dar acesta se răsturnă în iarbă.

– Te-am cunoscut vreodată cu adevărat?

– Așa credeam. Dar fără îndoială, m-am înșelat.

Julia se întoarse spre el: el privea în altă parte, cu un aer obosit și descurajat. Inima tinerei femei se strânse dureros.

– Ai devenit atât de greu de înțeles, murmură ea atingându-i genunchiul.

Cum el își plecă ochii pe mâna ei, ea și-o retrase, confuză.

– Dar sunt gata să învăț.

Un zâmbet îmblânzi atunci fața tânărului bărbat, un zâmbet atât de tandru, încât trebui să facă un imens efort pentru a-și desprinde privirea.

Crepusculul se lăsă încet peste petrecere. Josh își aruncă în sfârșit șorțul și părăsi postul. Julia și Samuel erau printre cei mai tineri, dar o mișcare de simpatie părea să atragă spre ei prietenii mai în vârstă ai lui Josh și Marilyn.

Spre marea ei ușurare, Julia observase că micul lor grup era evitat de Casey. Știind în mod sigur că nu era liber, această fată încercase să-l seducă pe Samuel. Julia ar fi fost incapabilă să-și ascundă disprețul pe care i-l inspira asemenea comportare.

După un timp, Marilyn se desprinse de brațul soțului ei și veni să se așeze pe iarbă, lângă Julia. În ciuda celor treizeci de ani împliniți părea uimitor de tânără. Nasul cârn era presărat cu pistrui și o șuviță groasă de păr blond îi cădea peste ochii verzi. Ea suflă s-o îndepărteze, dar șuvița căzu la loc imediat și ea scoase un oftat enervat.

– Hai, spune-mi totul! spuse ea lungindu-se pe iarbă. Unde, când și cum v-ați întâlnit amândoi? De cât timp vă cunoașteți?

Julia se felicită că obținuse un bronz atât de puternic, deoarece un val de căldură îi coloră prompt obrajii.

– Suntem prieteni, răspunse ea cu tot calmul de care era capabilă.

– Asta nu-mi spune mare lucru! se plânse blonda întorcându-se spre Samuel.

Acesta, sprijinit în cot, îi întoarse zâmbetul.

– Ne cunoaștem de cel puțin doisprezece ani.

Marilyn îi adresă Juliei o grimasă malițioasă.

– Așadar, sunteți prieteni din copilărie! Dar este minunat!

Fața Juliei se întunecă precum un cer de furtună.

– De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre el? continuă Marilyn, imperturbabilă. Când mă gândesc că ne-a ascuns atâta timp un bărbat atât de frumos!

– Lucrurile nu s-au petrecut exact așa, interveni Samuel și poate de aceea Julia nu v-a vorbit niciodată despre mine. Dar este adevărat că ea are tendința să facă un mister din orice.

Tânăra femeie îi adresă o privire sumbră pe care el o susținu fără să clipească.

La căderea nopții, Julia se duse să-și ia rucsacul din mașina lui Samuel și se schimbă în timp ce el își punea o cămașă. La ora șapte, se eliberară cele două mese pentru a lăsa loc altor feluri de mâncare: o salată suculentă de fructe servită în coji de pepeni verzi, numeroase platouri cu aperitive, un platou enorm cu pulpe de pui fripte, diferite feluri de brânză și pâine.

Puțin mai târziu, Marilyn deschise cadourile în mijlocul unui mic grup de invitați. Unele obiecte provocară ilaritate

generală. Mama ei, de exemplu, o femeie la fel de jovială ca Josh, îi oferise o cămașă de noapte transparentă care nu trebuia să lase vreun loc imaginației. Josh nu-și ascunse plăcerea și, ca o mireasă timidă, Marilyn își ascunse fața în țesătura ușoară.

Samuel își plasase brațul în jurul umerilor Juliei. Cum se apleca să-i vorbească la ureche, buzele lui îi atinseră pielea delicată.

– Ei organizează asemenea orgii la fiecare aniversare?

Ea se strânse mai aproape de el ca să-i șoptească la rândul ei și căldura corpului lui i se transmise și ei.

– Nu cred. Marilyn mi-a mărturisit că era îngrozită la perspectiva de a împlini treizeci de ani. Și în loc să refuze inevitabilul, a preferat să facă față cu brio. Găsesc că este o idee bună.

El îi apăsă ușor brațul.

– Și eu la fel. În viață, trebuie să știi să accepți inevitabilul.

Ea își ridică uimită capul, dar el o privea pe Marilyn, ocupată să deschidă ultimul pachet și nu putu să citească nimic pe fața lui.

Puțin după aceea, unii dintre invitați începură să plece. Se aștepta un nou val de invitați după închiderea restaurantului. Samuel murmură ceva, apoi se îndreptă spre

Josh și în timp ce cei doi bărbați discutau, Julia se duse la piscina acum pustie. Se aplecă să-și ude mâna în apa caldă încă, provocând cu degetele mici valuri concentrice. Luminile se agățau de ele ca niște coliere de perle albe.

Samuel se apropie de ea cu pași ușori și se opri să observe silueta ei ghemuită într-o formă compactă. De câte ori o văzuse deja astfel? Când desena în praf, cu nasul ars de soare, cu picioarele slabe, acoperite de vânătăi și de julituri... De când își putea aminti, avea întotdeauna o nouă rană la genunchi, dar nimic n-o oprea vreodată.

Astăzi, picioarele ei aveau un contur mai feminin. Dar încheieturile lor fine și fragilitatea aparentă suscitau întotdeauna la el un reflex protector.

– Gata de plecare? o întrebă el cu blândețe.

Ea întoarse prompt capul și se ridică scuturându-și mâna.

– I-ai spus bună seara lui Josh pentru mine?

– Da, dar nu vrea să pleci fără să i-o spui tu însăți.

Ea se îndreptă imediat spre uriașul blond care o îmbrățișă cu entuziasm.

– Va trebui să reveniți să ne vedeți, spuse el schimbând o viguroasă strângere de mână cu Samuel. Și ai grijă de Julia, are nevoie!

În timp ce coborau aleea în direcția mașinii, Samuel își puse încet mâna pe spatele ei. Noaptea era călduță și senină, dar în

interiorul mașinii se păstrase căldura zilei. Coborâră geamurile și în timp ce rulau, Julia își eliberă părul și își trecu degetele prin șuvițele creț e.

– Ai avut o seară plăcută? întrebă ea, când aproape ajungeau.

Tânărul bărbat părea cufundat în reflecții adânci cu toată atenția fixată asupra drumului. Dar îi zâmbi scurt.

– Da. Pentru nimic în lume n-aș fi lipsit.

Se opriră în fața unui stop. Samuel se întoarse spre ea și o contemplă îndelung.

– Și tu?

– Nu la început. Era atâta lume! Dar a fost bine. Marilyn era mulțumită. I-ai plăcut.

– Asta n-a ascuns-o. Dar, pentru a fi cinstit, este gata să iubească pe oricine.

– N-a fost singura care te-a găsit pe gustul ei, reluă Julia după un timp.

Își mușcă imediat buzele. O va crede geloasă și nimic nu era mai departe de adevăr.

Un claxon nerăbdător răsună în spatele lor. Samuel tresări și demară.

– Casey este cu siguranță frumoasă, răspunse el vesel. Dar m-a făcut să fug cât m-au ținut picioarele.

– Știi ce a făcut, cu o altă chelneriță? Seara, când lucrau împreună, au urmărit bărbații care intrau în restaurant, făcând pariuri privind meseria și venitul lor. În plus, au dat fiecăruia o notă de la unu la zece. Cel mai uimitor este că ies cu trei sferturi dintre ei!

– Frumos! exclamă el indignat. Și ai avut tupeul să mă lași singur cu ea!

– Dacă îmi amintesc bine, tu ești cel care a plecat, nu eu!

– N-ai protestat. Te-am găsit chiar indulgentă.

– Ce voiai să fac? replică Julia exasperată. Se întâmplă că lucrez cu ea! Doar n-o să fac o întreagă poveste pentru un incident fără importanță!

– Vai! exclamă el oprind mașina pe aleea care ducea la casa ei. Tocmai am primit o lovitură peste degete. Asta îmi va servi drept lecție pentru data viitoare.

Ea deschise portiera și coborî.

– Ce te face să crezi că va fi o dată viitoare?

Fără să răspundă, el coborî la rândul lui și trânti portiera. Ea mergea deja spre ușă. Tatăl ei trebuia să doarmă buștean în vederea slujbei de la biserică de a doua zi. Brusc, fundătura unde erau cuibărite casele lor i se păru întunecată și pustie. Samuel o urmase îndeaproape. Ea începu să tremure.

– Așteaptă! spuse el luând-o de umeri.

– Îți mulțumesc că m-ai condus...

– Nu uita că am hotărât să ne prefacem ca și cum ieșeam într-adevăr împreună...

Inima Juliei începu să-i bată necontrolat în piept.

– Haide, Samuel... nu fi stupid. Pe curând... Noapte bună.

Dar el se opri brusc cu mâna pe umărul ei, obligând-o să se întoarcă pentru a-i face față.

– Foarte bine, frumoasa mea. Acum oprim jocul. Să spunem adevărul, tot adevărul. Ești gata?

Tonul vocii lui și bruschețea gesturilor o aruncară într-o stare de panică. Simțea în el o tensiune pe care nu și-o explica. Mâinile lui pe ea... amintirea gurii lui peste a ei... tremurul pe care-l stârnea în ea... Cum ar putea să-i spună ce simțea? Nu reușea ea însăși să-l înțeleagă.

– Nu știu despre ce vorbești, Samuel.

– Adevărat? Nu te știam atât de mincinoasă.

Părăsindu-i umerii, el își înfundă mâna în părul ei ciufulit de vânt și o trase spre el. Apoi își aplecă încet capul. Ea încercă să se întoarcă, dar era prizonieră.

Simți mai întâi obrazul lui aspru, menghina brațelor lui în jurul mijlocului ei, apoi gura lui care punea lacom stăpânire pe a ei. Genunchii ei slăbiră, incapabilă s-o susțină. Sub degetele ei, inima lui bătea cu putere.

El își strecură mâna sub tricoul ei, cuprinzându-i un sân.

Cu un geamăt, ea lăsă capul pe spate. Gura lui Samuel alunecă de-a lungul gâtului ei presărând pielea ei delicată cu săruturi insistente. Degetele lui se insinuară sub sutienul costumului de baie.

Julia se contractă. Nu mai reușea să suporte violența senzațiilor ei, nici înfrigurarea care-i întuneca mintea. Se smulse brusc din îmbrățișarea lui Samuel și-i întoarse spatele, trecându-și o mână tremurătoare prin păr. El tresări violent.

– Julia... spuse el cu o voce pe care nu i-o cunoștea.

Cuprinsă de panică, îngrozită la ideea că o va atinge din nou, se lansă într-o cursă înnebunită până la ușă, pe care o împinse și o închise imediat cu zăvorul în spatele ei. Se repezi pe scară și se închise în camera ei.

Era înspăimântător, groaznic...! Ce-l apucase? Nu-l mai recunoștea pe Samuel în străinul grav și insistent pe care îl părăsise. Îi lipseau armele necesare pentru a combate amețeala pe care el o stârnea în ea. Siguranța cu care o ghicise o îngrozea.

Dorința, această forță adânc ascunsă în ea și mult timp adormită, se trezea. Îi era teamă.

Capitolul 6

Cu gesturi automate, se pregăti pentru noapte și se strecură între cearșafuri. Dar degeaba se suci și se răsuci în patul ei, nu-și găsi somnul. În cele din urmă, azvârli cuverturile și se duse să deschidă fereastra ca să respire puțin aer proaspăt. Cu ambele mâini sprijinite de balustradă, inspiră profund și închise ochii ca să simtă mai bine răcoarea brizei nocturne pe piele. Plecă urechea la foșnetele ușoare ale vântului, înseninată de tihna nopții.

Pentru a profita mai bine de acest calm, deschise complet perdeaua: luna strălucea pe cerul senin și acoperea cu o lumină argintie strada și grădina scăldate în umbră. Privi mult timp copacii familiari, tufișurile și aleea, teatrul jocurilor lor de

copii. Străină aici, era ea, care nutrea aceste gânduri și aceste senzații necunoscute... În acest loc, nimic nu se schimbase. Stejarul avea încă același trunchi gros, acest frunziș bogat...

Deodată, Julia încetă să respire și buzele i se întredeschiseră. Nu, era ceva nou în decor: o umbră la rădăcina copacului, o umbră nemișcată. Era un bărbat sprijinit de trunchi, un bărbat a cărei față era întoarsă spre fereastra ei.

Un frison lung o străbătu. Își umezi buzele și, cu un suspin tremurător, atinse perdeaua împotriva țânțarilor care forma un ecran de-abia perceptibil între ea și aerul liber de afară.

– Pleacă! murmură ea la adresa umbrei. Pleacă!

***

Julia se trezi târziu, fără să-și fi găsit odihna. Îmbrăcată într-un capot ușor, coborî în bucătărie, în speranța că tatăl ei îi lăsase cafea. Ar fi fost prea frumos. Prin urmare, prepară cafea, apoi urcă să-și facă duș și să se îmbrace. Cum acum era mai rece, își puse blugi și un pulover gri căruia îi ridică mânecile.

Avea de făcut menajul, dar în această dimineață îi lipsea energia. După a doua ceașcă de cafea, Julia își puse capul pe

brațele încrucișate pe masă și închise ochii. Singurătatea și oboseala o copleșeau. Avea nevoie de încurajare, de un umăr, de o ureche care s-o asculte.

Își adora tatăl, dar relațiile lor erau marcate de o distanță afectuoasă. Cum ar putea să-i încredințeze acest mister care se năștea în adâncul ei? Marilyn, poate? Nu, îi lipseau acele relații subtile dar necesare care permiteau confidențele. Ceilalți... ceilalți erau buni să râdă și să se amuze. Se simțea atât de pustie și fără apărare, îi era deja atât de greu să înfrunte aceste sentimente noi! De unde să găsească forța să le încredințeze altcuiva?

Umerii ei căzură sub greutatea deznădejdii. Atâția oameni în jurul ei își înmulțeau aventurile, vorbeau atât de ușor despre ele, păreau atât de în largul lor! Hotărât lucru, se simțea ca o rață șchioapă. Oare era așa deoarece cunoștințele ei despre sexualitate se rezumau la ceea ce citise în cărți? Sau pentru că n-avusese mamă să-i servească drept exemplu și s-o ghideze?

În timp ce se întreba astfel, dincolo de ușa-fereastră, afară, Samuel privea silueta aplecată asupra mesei. Așteptă un moment înainte de a ciocăni ușor.

Julia ridică repede capul. Zărindu-l, își pierdu cumpătul și se întoarse, cu gura tremurând. Ea nu-l văzu trecându-și mâna peste frunte cu un gest obosit și descurajat. Când își adună

destul curaj să-l înfrunte, se ridică și se duse să-i deschidă. Bărbatul intră înăuntru și aruncă pe masă un manual de repararea automobilelor care căzu cu un zgomot sec.

– Voiam să-ți aduc această carte pe care am împrumutat-o de la Herb, spuse el în cele din urmă.

Julia se simțea fără putere în prezența lui. Epuizată de lupta cu sentimentele contradictorii care când o atrăgeau spre el, când îi comandau să fugă, trebui să se sprijine de perete.

– Este la biserică, răspunse ea.

Cum el nu adăuga nimic, continuă:

– Știai, nu-i așa?

– Da.

Vocea lui era extrem de încordată.

– Nici măcar nu poți să mă privești în față. De ce?

Deodată, cu vederea încețoșată de un ecran de lacrimi, își plecă brusc capul și cuvintele mult timp reținute se îngrămădiră pe buzele ei.

– Mă simt... atât de singură... Credeam că nu te mai cunosc... dar eu sunt cea care nu mă mai recunosc.

– Oh... Julia!

– Nu știu cum să fac... eu... nu știu cum... să vorbesc despre ceea ce simt, cum să păstrez această prietenie pe care o avem...

Îl simți că se mișcă. Întorcându-se, îl văzu sprijinit de masă, cu mâinile deschise, umerii căzuți, capul întors.

– Sentimentele mele pentru tine nu se vor schimba niciodată, dacă de asta te temi. Julia, te voi iubi orice ai face. Voi fi întotdeauna prietenul tău, acela pe care-l vei vrea.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul tinerei femei.

– Îmi curge nasul, spuse ea, forțându-se să râdă, ștergându-l cu dosul mâinii.

Găsind o cutie cu batiste de hârtie pe masă, el i-o duse fără să răspundă și ea își șterse nazul zgomotos.

– Pot să te iau în brațe?

Se regăsi cu capul cuibărit la umărul lui. Cât era de călduros! Tandrețea lui inepuizabilă îi dădea de fiecare dată o lecție de umilință. Atunci când părea să fi dat totul, mai găsea ceva în el însuși ca să-i ofere mai mult.

Cu o mână pe ceafa ei, o legănă ca pe un copil. Ea își strecură brațul în jurul taliei lui și, surprinsă să găsească o alinare pe care o credea imposibilă, îl strânse încet.

După un timp, el își ridică încet capul și-i căută buzele. Surescitată, se agăță cu amândouă mâinile de ceafa lui, în timp ce el o strângea mai tare în brațe. Sfârși totuși prin a se smulge din îmbrățișarea lui.

– Nu... gemu ea.

Dar el rămânea surd. Mâinile care se agățaseră de el cu atâta disperare, îl împingeau acum cu putere.

– Samuel! gâfâi ea. Tata se va întoarce dintr-un minut în altul.

Un tremurat lung agită corpul bărbatului. Îi dădu drumul în sfârșit și se retrase. El părea perfect normal, aproape vesel.

– Înțeleg că a rămas cafea, spuse el.

– Servește-te.

Julia își trecu limba peste buzele umflate.

– Mă duc la baie. Toarnă-mi și mie o cafea, vrei?

– Da.

În sala de baie își stropi fața cu apă rece. Își apăsă mult timp degetele pe ochi și deschise micul dulap pentru a lua de acolo o aspirină. O înghiți fără apă. După o pieptănătură rapidă, reveni în bucătărie.

În același timp, Herb intră. Îi găsi pe Samuel și pe Julia așezați la masă, ca și cum nimic nu se întâmplase. Păreau doar puțin obosiți, și părul tânărului forma șuvițe, ca și cum de-abia se sculase.

– S-ar spune că v-ați distrat bine, ieri seară! exclamă el.

– Așa s-ar spune, răspunse Samuel pe un ton puțin cam tăios.

Julia căscă și închise ochii.

– Aveți noroc amândoi că n-aveți nimic de făcut astăzi, bombăni ea. Eu lucrez, seara asta.

– Biata fetiță! ironiză Samuel.

Ea îl privi fericită de această bună dispoziție regăsită. Inima ei se umplu de tandrețe.

***

În ciuda oboselii, schimbul ei se dovedi uimitor de ușor. Clienții, agreabili și interesanți, îi lăsară bacșișuri bune. Casey lucra de asemenea în această seară și în mod vădit rămânea circumspectă. Dar, după ce se petrecuse între ea și Samuel, Julia nu-i mai păstra nici o ranchiună. Încetul cu încetul, Casey se destinse și sfârși chiar prin a-și cere scuze.

– Să nu ne mai gândim la asta, răspunse vesel Julia. La urma urmei, n-ai făcut nimic rău.

– M-am purtat urât, se încăpățână Casey. Îmi reproșez cu atât mai mult cu cât te găsesc mai degrabă amabilă.

Acestea fiind spuse, tânăra femeie se îndepărtă sub privirea stupefiată a Juliei. Incidentul fu uitat și Casey redeveni ea însăși.

Spre sfârșitul serii, ceea ce se întâmpla rar duminica, urmă o afluență neașteptată și Julia se întoarse acasă destul de târziu, frântă de oboseală. Urcând aleea, se bucură la ideea că va putea în fine să se cufunde în somn fără dificultate. Dar când să se întindă în pat, amintirea umbrelor din noaptea precedentă îi năpădi gândurile. Ascultând de un fel de intuiție, se apropie de fereastra pe care o închisese din cauza frigului.

Privirea ei rătăci în direcția stejarului în care urcase de mii de ori. Acolo venise el ieri seară... Inima ei tresări: umbra...! Umbra atentă, nemișcată, care-i obsedase visele, era acolo! Totuși, putea să jure că nu văzuse nimic când venise. Prin urmare, o așteptase. Ghicea fără greutate privirea plină de aceeași dorință ca dimineață, implorând-o să facă alegerea pe care el nu vroia să i-o impună. Știa că-l văzuse, noaptea trecută, și că-i adresase o lungă privire. În această seară, sub luna strălucitoare, putea s-o distingă cu ușurință în spatele perdelei care de-abia o ascundea.

***

În zilele următoare, Julia se adânci într-un vârtej de activități, cumpărături, spectacole, gospodărie și muncă. Rareori avu ocazia să se încrucișeze cu Samuel, și întâlnirile lor, mereu foarte scurte, erau marcate de o tensiune crescândă, în ciuda politeții lor reciproce. În fiecare noapte, sub ramurile mișcătoare ale stejarului, umbra supraveghea fereastra ei. Când reușea să-și găsească somnul, forme vagi și agitate îi obsedau visele și-i tulburau odihna. Se trezea acoperită de transpirație. Își pierdea pofta de mâncare. Cel mai mic zgomot o făcea să tresară.

Miercuri, la capătul răbdării, Julia fu incapabilă să facă ceva înainte de a pleca la restaurant. Trăgând un șezlong la soare, se așeză cu intenția de a începe un roman. Dar în loc să se fixeze asupra paginilor, privirea ei rătăcea spre peluză și se surprinse că-și roade unghiile.

În momentul acela, Samuel ieși din casa lui și se îndreptă spre ea, cu mâinile în buzunarele blugilor săi decolorați. Fără cămașă și pantofi, sări gardul viu cu o mișcare suplă.

– Bună! îi aruncă el vesel, lăsându-se să cadă pe iarbă.

O privi mijindu-și ochii și zâmbetul lui se lărgi când o văzu privindu-i bustul acoperit de picături de transpirație.

– Bună, răspunse ea în sfârșit, prefăcându-se că-și relua lectura.

Dar el îi luă cartea din mână.

– Ce citești?

Ea tresări. El examină coperta, apoi pagina de gardă, aparent cu mult interes.

– Pari obosită, Julia. Nu dormi bine în ultimul timp?

– Nu, e în ordine. Dorm foarte bine, i-o întoarse ea mușcându-și unghia de la degetul mare.

Samuel puse cartea pe iarbă, și-i luă mâna.

– Și nervoasă, pe deasupra!

Mâna Juliei începu să tremure.

– Foarte nervoasă... Ce se întâmplă, Julia, dragă?

– Lasă-mă în pace!

– Astăzi nu ești deloc amabilă!

El îi sărută interiorul încheieturii. Pe moment, nu putu să schițeze nici cel mai mic gest, dar când începu să-i mângâie brațul, își înfipse degetele în părul lui și-l împinse energic.

– Încetează să te joci cu mine, spuse ea cu furie. Mă dorești și pândești cea mai mică ocazie ca să mă forțezi să-ți cedez.

– Să te forțez! Abia dacă te-am atins și n-ai spus absolut nimic! De ce te temi?

Julia tresări. Într-adevăr, nu făcuse efectiv nimic de natură s-o afecteze în asemenea măsură, nici să-i justifice reproșurile. Nu putea să-l acuze fără să dezvăluie propriile ei sentimente.

Se trăda întotdeauna.

Cu o mișcare bruscă, se ridică și se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse cu furie.

– Nu mă vei obliga niciodată să fac ceea ce n-am hotărât eu însămi! Ai înțeles?

– Cum nu se poate mai clar.

– În acest caz, încă o dată, lasă-mă în pace!

Samuel scutură din cap neînduplecat.

– Nu.

Fața Juliei păli îngrozitor.

– Dacă o să continui, nu voi mai avea nici cea mai mică prietenie pentru tine. Mă antrenezi prea departe...

– Nu, Julia. Nu poți să-mi reproșezi sentimentele pe care le simți.

Plecându-și capul, tânăra femeie își frecă ochii. O oboseală intensă îi întuneca gândurile.

– Și de ce?

– Tocmai ai spus-o, Julia.

Vocea lui se făcu și mai blândă.

– Te doresc.

La aceste cuvinte, ea își acoperi fața cu mâinile.

– Ești liberă mâine? o întrebă el brusc.

– La ce te gândești? răspunse ea, în gardă.

Ea înălță capul: umerii lui Samuel erau scuturați de un râs tăcut.

– Putem merge la Cedar Point, dacă vrei. Timpul se anunță frumos.

Ea îl privi cu stupoare: având de luptat cu o dorință violentă pentru un băiat pe care-l considerase întotdeauna drept fratele ei, se forța în zadar să găsească o aparență de continuitate între această dorință și afecțiunea lui, și i se părea că el nu întâmpină nici o dificultate să treacă de la un sentiment la altul. Care era secretul lui? Era oare faptul că a face dragoste nu era pentru el decât un act fără mare importanță și fără consecințe deosebite?

– Este o hotărâre atât de greu de luat?

– Cum? Oh! mâine... făcu ea cu o indiferență prefăcută. Da, bineînțeles, n-am prevăzut nimic...

– Ce entuziasm!

Făcură planuri pentru ziua următoare, aruncându-și tot felul de observații dezagreabile, ca și cum erau într-adevăr frate și soră. Apoi, Samuel plecă. După-amiaza se îndrepta spre sfârșit. Julia strânse șezlongul, făcu un duș și se schimbă. Înainte de a părăsi casa, scrise în grabă un bilet ca să-l informeze pe tatăl ei cu planurile ei.

Mergând la restaurant, pluti într-un fel de ceață în timpul drumului. Nu văzu nici splendoarea vegetației, nici licărirea aurie a asfințitului, care promitea o zi frumoasă mâine.

La sosire, inima nu-i mai era acolo. Julia pontă, își înnodă șorțul cu gesturi automate. Imagini ale lui Samuel, schimbările lui misterioase de dispoziție, propriile ei dorințe confuze îi obsedau mintea.

Un lucru era sigur: îl dorea. Dar speranța ei profundă fusese întotdeauna să întâlnească un bărbat de care să se îndrăgostească, și cu care să se căsătorească. Un partener de viață. Să cedeze, însemna să-și abandoneze toate visurile.

Dar de ce? se întreba tânăra femeie în timpul curselor ei printre mese. El era frumos, puternic, demn de încredere. Avea un viitor strălucit în fața lui. Într-un cuvânt, ar fi un soț minunat! Dar era de asemenea băiatul din vecini, mica pramatie care înceta s-o scoată din sărite, care-i arunca frunze uscate în păr, îi umplea tenișii cu frișcă, o trata cu o aroganță insuportabilă... Totuși, îndată ce erau împreună, totul se ștergea. El știa să-i răspundă cu o vorbă usturătoare sau s-o asculte cu răbdarea unui înțelept. O susținea în ciuda tuturor. Și apoi, când o săruta, uita totul...

Era o nebună! Nimeni nu se mai păstra pentru căsătorie! Acum aveau simțul realităților, prindeau dragostea când trecea, știau să se despartă când venea momentul. Ce rău era să ia plăcerea pe care el putea să i-o dea? Nimic, dar se îndoia că putea să se oprească la asta, se temea să dorească mai mult, să se lase orbită încât să uite ce dorea cu adevărat...

Dumnezeu s-o ajute în ziua când se va îndrăgosti într-adevăr!

Restaurantul era ticsit. Când Julia putu în fine să-și ia masa, oboseala îi tăiase pofta de mâncare. Cu capul pe brațe, adormi pe masă și Marilyn fu cea care o trezi scuturând-o de umeri.

– Ce se întâmplă? o interogă blonda, puțin neliniștită.

– Oh, nimic... răspunse Julia forțându-se să se ridice. Nu dorm bine de câteva zile și sunt epuizată!

– Cât de palidă ești! Ai face bine să bei o altă ceașcă de cafea înainte să-ți reiei serviciul.

– Am băut deja trei! Sunt clienți care și-au plătit nota?

– Da. Vei găsi bașișurile tale pe tejghea. Dar ai o nouă masă de servit. Par nerăbdători să vină cineva să ia comanda.

Julia își frecă ochii gemând.

– Mulțumesc. Speram să fie mai liniștit la ora asta!

– N-ai probleme? o întrebă Marilyn, deodată foarte ocupată să-și netezească șorțul. Tu... mai ieși cu Samuel?

Julia tresări.

– N-am ieșit niciodată împreună, răspunse ea cu prea multă emfază. M-a însoțit doar la aniversarea ta. Dar nu este nimic între noi.

– Oh! Eu... am crezut că... în fine, nu asta am înțeles în acea seară.

Amintirea sărutului din piscină aprinse atunci obrajii Juliei.

– Suntem atât de apropiați. Este ușor să crezi că suntem îndrăgostiți...

Asta a fost tot ce găsi de spus.

– Înțeleg... făcu încet Marilyn, mijindu-și ochii.

Dar Julia știa foarte bine că prietena ei nu înțelegea nimic. Și mai curând decât să intre în detaliile complicate ale unei relații din care ea însăși nu înțelegea nimic, se ridică și-și reluă lucrul.

Accidentul se produse câteva minute mai târziu. Un băiat grăbit vărsă apă pe treptele care duceau la tejghea. El alergă la bucătărie să caute un burete tocmai în momentul când Julia ieșea. Ea își puse piciorul pe treapta alunecoasă, derapă și nu putu să se redreseze. Ca într-un film cu încetinitorul, se văzu căzând. Glezna i se răsuci sub ea, și se prăbuși la podea, fără să scoată măcar un țipăt.

Capitolul 7

Un timp, nimeni nu remarcă nimic: albă la față ca varul, rămase la podea, crispată pe picior. Apoi cineva scoase un țipăt, se auzi zgomot de scaune care se deplasează și un cuplu de tineri, așezați nu departe de acolo, se apropie cu solicitudine.

– Ce-ați pățit? se interesă femeia în timp ce soțul ei îngenunchea lângă Julia.

Aceasta începu să tremure. Zeci de ace fierbinți îi străpungeau piciorul. Bărbatul o ajută să se ridice în picioare și ea încercă să pună piciorul rănit pe podea. Dar o simplă atingere ușoară îi provoca o durere atât de intensă încât crezu că leșină. Clientul plecă atunci în căutarea patroanei, în timp ce soțul ei o transportă pe Julia până la un fotoliu.

Mai multe persoane se strânseseră în jurul ei și vocile lor îi ajungeau ca o zarvă confuză. La întoarcere, tânăra femeie insistă să bea un pahar de vin și ea se execută fără să protesteze.

Marilyn alergă la rândul ei, se oferi imediat s-o conducă la spitalul de urgență vecin, ceea ce patroana aprobă imediat.

Ea o ajută chiar s-o transporte pe Julia până la mașină. Drumul, relativ scurt, păru că durează o eternitate pentru tânăra femeie. Glezna i se umflase, căpătând proporții alarmante.

La spital, se începu prin a-i administra un calmant. Ceața pe care o avea în fața ochilor după cădere se risipi puțin. În timp ce era dusă spre serviciul la radiologie, Marilyn îl sună pe tatăl ei.

Tânărul intern o primi pe rănită cu calm și o rezervă profesională, dar, după ce examină clișeele, adoptă un ton mai vesel.

– Aveți mult noroc, domnișoară, știți?

Lividă sub bronzul ei, Julia îl privi abătută.

– Nu vă supărați, dar nu sunt la fel de convinsă ca dumneavoastră.

Mâinile medicului se închiseră pe glezna ei. Acest contact, chiar ușor, a fost suficient să-i reînvie durerea adormită.

– Mulțumiți cerului! N-ați suferit decât o entorsă severă. Acum, vă voi bandaja glezna. Cum este foarte umflată, bandajul vă va strânge puțin; va trebui să-l păstrați cel puțin o săptămână, evitând pe cât posibil să puneți piciorul pe pământ.

– Și serviciul meu? mormăi tânăra femeie frecându-și tâmplele.

– Sunteți chelneriță, nu-i așa? Vă sfătuiesc să nu lucrați două săptămâni. Reluând prea curând serviciul, riscați să întârziați serios vindecarea.

El înfășură atunci glezna cu un bandaj strâns. În cursul operației, Julia își mușcă buzele până la sânge. În fine, înzestrată cu o rețetă și instalată confortabil într-un fotoliu cu rotile, putu să ajungă la Marilyn, care o aștepta în compania tatălui ei. Cu părul în dezordine, acesta îmbrăcase în grabă o haină peste pijama.

Preocuparea și neliniștea care se citeau pe fața lui Herb făcu să-i urce lacrimile în ochi, și se stăpâni să nu izbucnească în plâns. Cum Marilyn se însărcinase cu demersurile privind asigurarea, Julia putu în fine să părăsească spitalul. O dată prietena ei instalată în spatele mașinii, cu piciorul întins pe scaun, Marilyn îi promise că va trece în ziua următoare să-i aducă geanta pe care o uitase la restaurant.

Când mașina se angajă pe aleea casei, Julia își epuizase toate forțele luptând contra durerii și capul ei atârna jalnic într-o

parte. Ridicând-o în brațe, tatăl ei declară râzând că a trecut mult timp de când o dusese astfel până în camera ei.

După ce o depuse pe pat și se asigură că putea să se schimbe singură, el se duse la farmacia de noapte. Julia se strecură între cearșafuri, hotărâtă să aștepte întoarcerea tatălui ei, dar pleoapele i se închiseră singure și căzu într-un somn profund. Nu se trezi nici când el deschise ușa și-i ridică încet pătura până la bărbie, cu gesturi materne, înainte de a stinge lumina.

A doua zi, după o noapte agitată, se trezi târziu, cu gura uscată, cu glezna înțepenită și umflată. Soarele strălucea deja sus pe cer și razele lui pătrundeau prin fereastra deschisă.

Herb rămăsese oare acasă, așa cum făcea altădată, când o boală o împiedica să meargă la școală?

– Tată....?

Cum nu obținu nici un răspuns, îl chemă din nou cu o voce mai tare, cu neliniște. Un zgomot de pași se făcu auzit pe scară. În bucuria ei, încercă să se așeze, și tresări de durere. Cămașa de noapte era șifonată în jurul pieptului și cearșafurile erau strânse grămadă la picioarele ei. Surprinderea și confuzia apărură pe figura ei când îl văzu pe Samuel apărând pe prag.

Cu blugii lui uzați și cămașa albă căreia îi ridicase mânecile până la coate, Samuel respira prospețime și vitalitate.

– Ce primire! glumi el așezându-se pe marginea patului. Ești o ingrată! Dacă vrei să plec, spune-o imediat, dar te previn: nu este nimeni să te ajute. Tatăl tău este plecat la birou.

– Tocmai mi-am amintit, bombăni ea lăsându-se să cadă pe pernă. Trebuia să mergem la Cedar Point, astăzi.

Își ridică șuvița de păr și o duse în spatele urechii.

– Vom merge altă dată.

El o privi atent: ochii marcați de cearcăne albăstrii și expresia abătută trădau o profundă indispoziție. Colțurile căzute ale gurii arătau tristețe.

– Dar doream să merg astăzi acolo!

La aceste cuvinte, tânărul bărbat izbucni în râs.

– Și eu care credeam că te-ai aruncat de pe treptele acelea tocmai ca să nu vii!

Julia își simți bărbia tremurând, dar Samuel îi puse imediat mâna pe umăr.

– Julia, glumesc! Te simți foarte rău?

Ea clătină din cap abătută.

– Mă duc să-ți caut medicamentele!

Dispăru doar câteva minute, apoi o privi cum înghite cele două comprimate. O ajută după aceea să meargă până la baie, așteptă în fața ușii, și o conduse înapoi la patul ei.

La instrucțiunile ei, se duse să deschidă șifonierul ca să caute câteva haine. Când se întoarse, ea privea cu încăpățânare tivul cearșafului, furioasă de imobilitatea ei forțată și profund tulburată de prezența lui Samul în camera ei. El îi aruncă hainele, care căzură pe cuverturi, dar ea nu ridică ochii.

– Aștept afară. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ajutor.

Rămasă singură, își îmbrăcă șortul în grabă, blestemându-și stângăcia și durerea care-i străpungea piciorul. Cămașa îi dădu mai puține dureri de cap.

– Sunt gata! strigă ea.

Ușa se deschise. După ce o examinase o clipă, Samuel lua peria de păr și-i ordonă să se întoarcă. Iritarea tinerei femei crescu.

– Am o entorsă la gleznă, nu la încheietura mâinii!

– Taci!

Blândețea cu care îi perie părul încurcat îi aduse totuși puțină consolare.

– Cap pătrat! murmură ea din principiu.

– Copil răzgâiat!

– Tu vorbești!

– Nu te mișca! Da, ai fost întotdeauna un copil răsfățat și eu te-am răsfățat mai mult ca oricine!

– Ah, bun! Ar trebui fără îndoială să-ți mulțumesc pentru festele urâte pe care mi le făceai.

– Le adorai!

– Dumnezeule!

– Să spunem că apreciai atenția al cărei obiect erai.

– Cum îndrăznești să spui așa ceva?

– Absolut! Iată, este greșeala ta. Dacă nu te-ai mișca, nu te-ar durea.

Ea își duse mâna la cap și căută o replică bine simțită.

– O să pretinzi fără îndoială că eram încântată să am o broască pe spate!

Vocea tinerei femei își pierduse puțin din asprime, deoarece, abandonând peria, Samuel își trecea acum degetele prin părul ei.

– Ce memorie de elefant! Credeam că ți-am cerut iertare pentru acea crimă.

– Pentru că mama ta te-a obligat.

– Ea ți-a spus?

– Voia să fie sigură că te-ai supus!

Îndepărtând masa de păr, el îi depuse un sărut pe ceafă. Respirația lui caldă o făcu să se înfioare nespus de plăcut, dar încercă să se degajeze.

– Nu, Samuel...!

– Spuneai întotdeauna nu, odinioară.

Nu te-ai gândit niciodată că festele mele urâte, cum le numești, erau felul meu de a-ți arăta cât te iubeam?

– Ce puteam înțelege din toate răutățile acelea?

Julia simți un nod în gât și respirația ei deveni mai scurtă și mai rapidă. Dar Samuel se ridicase brusc și cu o mișcare ușoară o ridică în brațe, se îndreptă spre ușă cu precauție ca să-i protejeze piciorul bandajat.

– Ce sperai? replică el tăios. Să-ți trimit flori? Haide, Julia, nu eram decât un puști!

– N-are importanță. Aveai mai curând un mod bizar să-mi dovedești interesul tău.

În living, Samuel o așeză pe divan, apoi îngenunche și se aplecă, atât de aproape încât nasurile lor se atinseră. Ochii lui cenușii aveau o expresie veselă.

– Și acum, trebuie să fii mulțumită că ți-o arăt altfel!

La aceste cuvinte, ea roși violent și încercă să se îndepărteze, dar el îi prinse capul între mâini. Ea închise ochii. El îi dădu un sărut ușor și când ea deschise pleoapele, îl privi foarte tulburată. Amuzat vizibil, el se depărtă cu o mișcare promptă, ciudat de nervos.

– Trebuie să mori de foame! strigă el peste umăr. Mă duc să-ți pregătesc ceva de mâncare. De acord?

– De acord, murmură ea.

El nu-i așteptase răspunsul. Reapăru foarte repede, cu brațele încărcate cu un platou. Aroma cafelei se răspândi în cameră. Ea nu cinase seara trecută și o foame de lup îi chinuia stomacul. Cum ea ataca omleta și pâinea prăjită, el râse de pofta ei.

Odată ce farfuria și ceașca erau goale, se răsturnă pe divan cu un suspin de mulțumire.

– Vrei și altceva? întrebă Samuel, care se mulțumise s-o privească mâncând, așezat în fotoliul lui Herb.

Julia nu răspunse imediat. El își încrucișase mâinile în spatele capului, și își întinsese picioarele lungi în față. Câțiva nasturi de la cămașă îi rămăseseră deschiși și pieptul lui, acoperit de peri aurii, apărea în răscroială. Îl văzuse de atâtea ori cu bustul gol. De ce acest mic pătrat de piele o tulbura în asemenea măsură?

– Nu mai mi-e foame, mulțumesc, spuse ea în cele din urmă.

Dar privirea pe care o aruncă spre ceașca goală nu-i scăpă lui Samuel.

– O ceașcă de cafea?

– Nu știu...

– Da sau nu? își pierdu el răbdarea. Mai vrei o cafea?

– Poate, dacă a rămas...

– Da sau nu?

Ea tresări prompt.

– Da!

– În acest caz, de ce nu spui imediat?

Cum ea își pleca ochii cu un aer jalnic, Samuel ezită între iritare și blândețe. Blândețea avu în cele din urmă câștig de cauză.

– Nu vreau să te simți obligat să te ocupi de mine, explică ea mototolind tivul cămășii între degete.

Samuel adoptă tonul răbdător și indulgent pe care-l iei de obicei atunci când vorbești copiilor.

– Julia, ce este altceva decât o ceașcă de cafea? N-o să-mi frâng șalele!

– Dar... ești în concediu!

– Și ce-i cu asta?

Spre marea lui surpriză, văzu ridicând spre el ochi plini de lacrimi. Expresia lui se schimbă: tocmai își dădea seama că ea lua toate astea foarte în serios. Își abandonă toată enervarea și se așeză lângă ea, în timp ce ea își ștergea ochii cu un aer exasperat.

– Nu-ți pierde timpul făcând pe infirmiera, îi aruncă ea pe un ton sec. Îți mulțumesc mult. Ai făcut tot ce trebuia. Poți să pleci, acum.

– Dar nu vreau să plec! Ador să mă cert cu tine! Jucăm cărți?

– Nu, n-am chef.

Cel puțin dacă ar putea pleca! Ar avea în fine puțină liniște.

– Bun. Jucăm zaruri?

– Nu.

– Scrabble? Șah?

– Nu!

– Bun, foarte bine!

Cu aceste cuvinte, el părăsi camera. În sfârșit! Va profita de soare ieșind puțin. Ce plăcere să aibă casa numai pentru ea singură... Un torent de lacrimi îi curgea pe obraji.

– La naiba! explodă Samuel.

Tocmai reapăruse în prag și dacă și-ar fi putut folosi ambele picioare, ar fi sărit fără îndoială până în tavan. El îi aruncă două cărți care aterizară zgomotos pe platou și ea se chirci pe divan. Dar el se năpusti asupra ei și începu s-o scuture până ce scoase un strigăt de indignare. Atunci, fără menajament, puse stăpânire pe gura ei.

Surprinsă, nu opuse la început nici o rezistență. El o întinse pe canapea și sărutul lui deveni mai profund. O dată primul șoc trecut, ea începu să geamă în semn de protest. Dar Samuel nu ținu seama de el și continuă să-i tachineze buzele cu vârful dinților.

– Nu te jena! exclamă ea cu o voce tremurând de furie.

El avu o privire îngrozită, ca și cum avea în fața lui un animal periculos gata să-i sară de gât. O privire care n-avea nimic măgulitor.

– Dar... ce-i cu tine, Julia?

Tânăra femeie își pierdu cumpătul. Cu fața în mâini, încercă să-și reprime primul hohot. Cauză pierdută, deoarece îi scăpă cu zgomot. Chinuită, nu încercă să-l rețină pe al doilea, nici pe al treilea. În cele din urmă, cu prețul unui imens efort, reuși să articuleze:

– Nu știu...

El își strecură mâna sub bărbia ei. Pentru prima dată de la începutul acestei conversații, furia i se vedea pe față.

– Minți, nu-i așa?

I-ar fi plăcut să-l mintă, dar expresia pe care o citea pe trăsăturile lui o făcu să-și schimbe hotărârea.

– Da.

De data asta, înfrânt, îi dădu drumul și scutură încet din cap.

– Nu te voi înțelege niciodată, Julia Fischer, niciodată.

– Îți cer doar să pleci și să mă lași în pace! strigă ea, rănită în amorul propriu. N-ai nimic altceva de făcut decât să-ți petreci timpul chinuindu-mă?

Ochii tânărului bărbat se umplură de furie. Din instinct, ea schiță o mișcare de recul.

– Eu, te chinuiesc! strigă el sărind în picioare. Haide, Julia ce tot îndrugi? Să vorbim puțin despre chinurile pe care tu mă faci să le îndur! Dar bineînțeles, ele nu contează, nu-i așa?

– Nu te-am chinuit niciodată, în viața mea.

În loc de răspuns, Samuel izbucni într-un râs sălbatic și începu să se învârtească prin cameră ca un leu în cușcă. Ea îl urmărea cu privirea, neputându-și desprinde ochii de această siluetă pe care o iubea atât de mult. Se gândea că niciodată nu văzuse un bărbat atât de frumos. În aceeași clipă, el îi făcu față.

– Nu face asta, mă torturezi! țipă el.

Ca să nu-l mai audă, ea își apăsă mâinile pe urechi dar el veni și se plantă în fața ei, obligând-o să le retragă.

– Mă torturezi zi și noapte, murmură el cu o voce blândă, mai amenințătoare decât țipetele lui. Privești cel mai mic centimetru pătrat din corpul meu cu ochii umezi de dorință; răspunzi cu aviditate săruturilor mele. Dar dacă vreodată îndrăznesc să te ating, mă respingi ca și cum aș face ceva dezgustător! Nu mai știu unde sunt, nici încotro merg! Doresc atât de mult să fac dragoste cu tine, încât nu mai dorm. Da, așa este, deschide ochii! Eu trebuie să te ascult cu răbdare, dar când îți spun câteva adevăruri, tu nu le suporți!

Julia izbucni în hohote de plâns. Toată furia lui Samuel se potoli aproape imediat. Se așeză și o trase în brațele lui.

– Iartă-mă, Julia. Iartă-mă.

– Nu este vina mea, spuse ea cu o voce întretăiată.

Dar el scutură din cap și o strânse mai tare. Cu capul pe pieptul lui, Julia putea să-i audă bătăile surde ale inimii.

– Ba da, este vina mea. Sunt lucruri... lucruri pe care trebuie să le înțeleg.

– Știu, știu.

– Eu... voiam să rămâi numai dacă doreai. Voiam să profiți de concediul tău. Ar fi trebuit să plecăm, și am făcut o entorsă. Dar doream să rămâi.

– Julia, murmură el lângă tâmpla ei, dacă ți-am cerut să vii la Cedar Point, era numai pentru a petrece ziua cu tine. Parcul nu mă interesează. Tu ești cea care mă interesezi.

Ridicând ochii spre ai lui, ea oftă și deschise gura. Dar cuvintele nu trecură buzele. Zgomotul strident al soneriei răsună de mai multe ori cu insistență.

Capitolul 8

Julia își trecu un deget înmuiat în salivă peste ochii roșii și-și făcu ordine în păr. Samuel se duse să deschidă, nu fără iritare.

Prin ușa deschisă, vocea lui Marilyn ajunse la urechile Juliei. Nu-i distingea cuvintele, dar auzi clar răspunsul lui Samuel.

– Oh, doarme în acest moment. Îi voi spune că ai trecut. Va fi încântată să-și recupereze geanta. Mașina ei a rămas în parching, cred? N-avea grijă, tatăl ei și cu mine vom merge s-o căutăm când va reveni de la birou. Mulțumesc încă o dată, Marilyn. Pe curând.

El închise ușa și reveni încet în living. Ea îl văzu apropiindu-se învârtind și răsucind geanta în mână cu un aer

absent. Pe cămașa lui lacrimile lăsaseră o urmă umedă. El înălță capul și puse geanta pe o măsuță.

– M-am gândit că nu vrei să vezi pe nimeni.

Era adevărat. Ea își umezi buzele uscate.

– Îți mulțumesc, murmură ea.

Platoul rămăsese acolo, uitat.

– Ai vrea o altă ceașcă de cafea? întrebă el.

Era amănuntul lipsit de importanță care fusese la originea certei lor și acelei explozii de emoție. Fără un cuvânt, ea clătină din cap.

Samuel luă cele două cărți pe care i le adusese și i le întinse.

– Poate vrei să citești?

Lacrimile amenințau din nou să țâșnească, dar Julia le reținu. Nu era nimic de înțeles, ea nu-și mai aparținea. Se simțea în starea cuiva care suferise un șoc violent și se înconjoară cu precauțiuni nesfârșite de teama că va surveni altul.

– Da, mulțumesc.

Dându-i cartea, făcu în așa fel să n-o atingă.

– Ei bine, spuse el cu o anumită bruschețe. Mă duc să fac ordine în bucătărie. Te descurci, în acest timp?

Nu. Era pradă unei agitații de neînțeles, totul se clătina în jurul ei, simțea că-i fuge pământul de sub picioare.

– Bineînțeles, nici o problemă.

Ar fi jurat că el schițase o mișcare în direcția ei... Dar nu, trebuia să se fi înșelat. Deja, el ridica platoul.

Când el părăsi camera, o senzație dureroasă de singurătate o copleși. Luptând să-și găsească o poziție confortabilă, nu reuși decât să trezească durerea de la gleznă. Prima carte pe care Samuel i-o adusese îi căzu din mână, și a doua n-avu mai mult succes. Zgomote de apă și zornăit de veselă îi parveneau de la bucătărie. La ce se gândea el oare? Ochii lui, adineaori, reflectaseră o emoție apropiată de ură. Cum să-l condamne? Tot ce-i spusese era adevărat. Capul îi căzu pe perne. Ce încurcătură! Ce groaznică, ce înspăimântătoare încurcătură!

Când Samuel își vârî capul prin ușa întredeschisă, Julia dormea adânc. El contemplă un timp trăsăturile ei palide și obosite, apoi ridică încet cartea care se odihnea pe pieptul ei. După ce o ridică pe cealaltă de pe podea, se așeză într-un fotoliu, deschise cartea și se adânci în lectură.

Julia se trezi după un timp, puțin dezorientată. Cu ajutorul lui Samuel ajunse la baie și-și făcu o toaletă rapidă. După care el îi pregăti un prânz ușor din care ea abia gustă, și fiecare adoptă față de celălalt o rezervă în același timp politicoasă și dureroasă.

Restul după-amiezii și-l petrecură jucând cărți până la ora când Herb se întorcea de obicei de la lucru.

– Apropo, spuse Samuel. Tatăl tău a invitat o anumită Marjorie la cină astă-seară. O cunoști?

– Oh, da! Ei merg la aceeași biserică. Mă întrebam când va găsi curajul s-o invite!

– El credea că vom fi la Cedar Point. Atunci, mai degrabă decât să-l lăsăm să anuleze invitația, sau să te obligi să le ții lumânarea, sugerez să te duc la mine. Ce spui?

Ea își ridică privirea din cărți, dar nu putu să citească nimic pe trăsăturile lui. Inima i se strânse: cât ar fi vrut ca el s-o facă să se destindă, să-și regăsească antrenul și firescul obișnuite...! Începea să creadă că asta va fi de acum înainte imposibil. Încercă totuși să zâmbească.

– Foarte bine. Ce vei pregăti pentru cină?

– Nu știu...

Își abandonă cărțile pe masă.

– Totul depinde de conținutul frigiderului meu. Va trebui poate să fac câteva cumpărături.

Julia își privi cărțile cu satisfacție.

– Refuz să mă ating de cel mai mic aliment mai vechi de o săptămână!

Și cum îi arătă cărțile cu un zâmbet victorios, Samuel făcu o strâmbătură de dezgust.

Imediat după întoarcerea lui Herb, Samuel și cu el părăsiră casa plecând să caute mașina ei, un Volvo. Pe divan, Julia nu se liniștea: durerea începea să se potolească și imobilizarea ei forțată o irita cu atât mai mult. Când cei doi bărbați reveniră peste douăzeci de minute, îi întâmpină cu o privire morocănoasă. Dispoziția ei capricioasă se schimbase din nou. Oprindu-se în pragul salonului, tatăl ei îi dădu o lovitură de cot lui Ssamuel.

– Ce-i cu ea?

Herb vorbise astfel încât să-l audă, dar ea făcu pe surda.

– A avut o zi proastă, răspunse Samuel pe un ton de confidență. Are un aer abătut.

– Crezi că-mi poartă pică pentru că am întâlnire astă-seară? reluă Herb mergând spre fotoliul lui.

– Poate... sau firea ei atât de blândă...

– Destul! explodă Julia.

În furia ei, îi aruncă perna în capul lui Samuel care o evită la timp, râzând în hohote.

În timp ce el ridica proiectilul, ea îi adresă tatălui ei o privire cu atât mai furioasă cu cât reacția ei, își dădea seama, răspundea exact așteptării lor. Ea mormăi ceva printre dinți. Samuel se repezi atunci spre ea, o ridică în brațe și se îndreptă spre ușă.

– Știi că am cumpărat de mâncare, îi șopti el la ureche. Cum am mâinile ocupate, vrei să deschizi ușa și să spui bună seara?

Tânăra femeie apăsă clanța.

– Petrecere frumoasă cu Marjorie, tată! strigă ea dispărând în spatele ușii.

Herb răspunse la urarea ei râzând.

Julia nu mai intrase la familia Morrow de mult timp, dar găsi casa neschimbată.

– Unde vrei să te așez? În fața televizorului sau în bucătărie, în timp ce prepar cina?

Cu un braț trecut în jurul gâtului tânărului bărbat, Julia era strânsă călduros lângă el. El nu părea să simtă nici cea mai mică dificultate s-o poarte.

– Dacă îți țin companie, promiți să fii cuminte?

La aceste cuvinte, el se îndreptă spre salon.

– Nu! Nu! Retrag ce-am spus! strigă ea strângându-l cu putere.

O licărire de satisfacție trecu prin ochii lui Samuel.

– Julia, dacă vei continua să mă strângi astfel, voi sfârși prin a crede că nu mă detești atâta. Te-ai înroșit?

Ea se zbătu mârâind.

– Lasă-mă jos imediat!

Docil, el îngenunche și o așează chiar pe podeaua holului.

– Nu aici, nătărăule!

Dar Samuel se ridică râzând și se îndepărtă liniștit spre bucătărie.

– Nu este întotdeauna nostim să te tachinez, să știi!

Cum ea nu răspundea nimic, își vârî capul prin ușa bucătăriei.

– Nu spui nimic? Nici măcar o insultă?

– Nimic. Ai fi prea mulțumit.

Sprijinindu-se de perete, Julia reuși să se ridice în picioare pe piciorul valid, apoi, bătând din brațe ca o pasăre mare stângace, începu să țopăie spre bucătărie. Înduioșat, el se grăbi s-o prindă de talie.

– Atenție! Doar nu vrei să-ți luxezi și cealaltă gleznă! Pune brațul în jurul meu... Au! De ce această ciupitură, fată rea?

– Pentru că m-ai abandonat la intrare!

Când fu instalată confortabil pe un scaun, Samuel începu să prepare cina. Era capabil să-i reușească foarte bine omleta, dar talentele lui culinare nu mergeau mai departe. Cumpărase mâncare congelată, gata pregătită. Odată masa servită, tânărul bărbat scoase o sticlă de vin rece. Seara se desfășura în bună dispoziție, lunga lor prietenie ieșind învingătoare.

Totuși, Julia căuta mijlocul de a aborda subiectul certurilor. Din când în când, încerca să surprindă ceva pe fața prietenului

ei, ale cărui trăsături rămâneau impenetrabile. El părea complet normal. De-abia dacă exista o mică diferență în purtarea lui față de ea. Evita cu grijă orice contact fizic cu el, fără a renunța la o curtoazie perfectă.

În cele din urmă, când el umplea din nou paharele, ea mărturisi totul.

– Nu știu dacă ești la curent, dar n-am făcut niciodată dragoste.

Gâtul sticlei, care se odihnea ușor pe pahar, făcu un salt și vinul se răspândi pe masă. Înjurând, Samuel puse sticla cu zgomot pe masă și-i luă fața în mâini. Copleșită, incapabilă să găsească o explicație la o reacție atât de violentă, Julia își plecă ochii și-și frânse mâinile.

– De câte ori, articulă el, trebuie să-ți repet să nu mă sperii când sunt ocupat?

Samuel riscă o privire pe deasupra mâinilor.

– Îndrăznesc să sper că nu consideri asta drept deosebit de dezonorant! spuse el cu oarecare dificultate.

Poate încerca o jenă la fel de mare ca a ei la evocarea acestui subiect delicat? De două ori umilită, ea luă paharul și-l goli.

– Nu știu, este atât de complicat. În mod evident, nu mă plimb bătând toba: "Salut! Sunt virgină!"

Cum evita să-l privească, nu-i văzu umerii scuturându-se de râs.

– Da, înțeleg foarte bine ce vrei să spui.

– Fetele ca mine nu aleargă pe străzi, în zilele noastre.

– Este mai mult decât crezi.

Ea întoarse prompt capul spre el, devenind brusc stacojie.

– De ce râzi? Cred că nu râzi de mine!

– Nicidecum! Râd pur și simplu!

– Nu văd ce este atât de nostim! izbucni ea izbind masa cu palma.

El vru s-o prindă, dar ea și-o retrase rapid și mâna lui Samuel căzu în balta de vin.

– Nu râd pe seama ta! îi explică el scuturându-i degetele. Dimpotrivă, dacă vrei să știi, găsesc că se face prea mult caz, apropo de sex. Ceea ce are importanță este dragostea împărtășită. Restul nu este decât o funcție biologică!

– O funcție biologică...

Ce conversație stupidă! Ea se simțea deja amenințată de o migrenă.

– Ușor de spus, ironiză ea.

– Sexul nu este ușor decât atunci când este lipsit de sens. Uită-te la prietena ta Casey, ea a ales facilitatea!

Tăcerea se lăsă din nou, tulburată doar de un zgomot de motor în depărtare.

– De ce mi-ai spus asta? reluă atunci Samuel, cu voce scăzută.

– Pentru că, șopti ea, nu voiam mai ales să-ți imaginezi că mă joc cu tine, sau că mângâierile tale mă dezgustă.

Ea își înălță capul: ochii ei limpezi străluceau de o emoție profundă și maxilarul i se contracta în efortul de a o stăpâni.

– Este gestul cel mai curajos și mai generos pe care l-ai făcut, răspunse el.

Vocea lui vibra de o tandrețe nesfârșită. Tânăra femeie simți că greutatea care-i strivea pieptul devenea mai ușoară.

– Încerc să ți-o spun de la începutul serii, mărturisi ea schițând un mic zâmbet.

Dar Samuel nu zâmbea. Împingându-și scaunul, se îndepărtă de masă. Se opri în fața frigiderului, plecându-și capul. Părea că ezită. Ea îl cunoscuse amabil, neîncrezător, sensibil, furios... dar nu-l văzuse niciodată ezitând....

– Sunt fericit că mi-ai spus, declară el în fine strecurându-și mâinile în buzunare. Va fi mai ușor pentru mine să-ți mărturisesc ceva.

Aceste cuvinte dezlănțuiră o furtună în mintea tinerei femei. Teama îi înghețа sângele, în asemenea măsură încât începu să tremure. Îi va spune că n-o mai voia, acum că știa. Îi va spune câte femei cunoscuse.

Samuel îi făcu față. Era palid și îngrijorat.

– Nici eu n-am făcut dragoste niciodată.

Capitolul 9

Duminica următoare, Julia fu în sfârșit capabilă să se descurce singură. Prudentă, evita să-și lase greutatea corpului pe glezna rănită care se vindeca disperat de încet. Zilele ei se desfășurau după un program aproape neschimbat: dormea târziu dimineața, după-amiaza și-o petrecea la soare și seara citea sau privea la televizor în compania tatălui ei sau a lui Samuel.

În starea de disponibilitate forțată în care se găsea, avea tot răgazul să-și pună întrebări despre comportamentul enigmatic al tânărului bărbat: avea bani din plin cu care să-și plătească o vacanță unde avea chef, dar rămânea acasă, fără cea mai mică ocupație sau plan, ca și cum cursul timpului era suspendat.

În loc să-și păstreze virginitatea secretă ca majoritatea bărbaților, el alesese să-i spună adevărul. După ce-i mărturisise dorința lui, părea să se mulțumească acum, ca odinioară, cu o prietenă platonică. În fine, umbra care o aștepta în noapte dispăruse.

În această după-amiază, tânărul bărbat veni să-i țină companie și discutară de una și de alta la soare. Puțin mai târziu, când el vru să plece, ea murmură:

– Nu cinezi cu noi?

– Mulțumesc, dar seara asta ies.

Inima Juliei se strânse.

– Oh! spuse ea cu o indiferență prefăcută, întinzându-se. Cine este fericita aleasă?

– Linda.

– Ai reușit să obții o întâlnire? Ian nu-i ocupă toate serile?

– Ea m-a sunat! replică el tăios.

El se îndepărta deja. Când se întoarse să-l urmeze cu privirea, crezu că lumea întreagă se prăbușea într-un abis amețitor.

Seara trecu cu o încetineală nesfârșită. Întinsă pe divan, Julia răspundea tatălui ei prin monosilabe. La șase fără un sfert, Samuel porni motorul mașinii sale sport. Cum ea privea pe fereastră, nu-i putea scăpa plecarea lui.

În seara aceea, Herb urcă devreme la culcare, iar Julia rămase în fața televizorului fără să vadă nimic. Spre ora șase, începu să privească spre fereastră la fiecare două minute: își rodea unghiile și-și chinuia nervoasă bandajul.

La miezul nopții, sfârși prin a se ridica și stinse toate luminile de la parter. N-o va acuza că-i supraveghease întoarcerea. Va urca garda la etaj, în întunericul camerei ei.

Când mașina, cu farurile aprinse, se angajă pe alee, era aproape ora două dimineața. Julia era ghemuită în fotoliu, cu ochii goi și rătăciți în întunericul nopții. Durerea surdă dispăruse de mult, înlocuită de o neliniște nespusă.

Auzi pocnetul portierei. Aplecându-și puțin capul, putea să zărească silueta lui Samuel pe alee. Inima ei începu să bată să se rupă: se întorsese din drum și mergea fără zgomot spre grădina ei... dar se opri la câțiva metri de gardul viu, rămase mult timp nemișcat, și se răzgândi. Julia îl privi cum dispare. După ce privi îndelung peretele camerei ei, se ridică și se culcă. Un val brusc de speranță cedase locul unei decepții amare.

***

Dimineață, după o noapte fără somn, hotărârea ei era luată. Își sună medicul pentru a stabili o întâlnire cât mai devreme posibil, chiar în acea zi. Se îndreptă spre el cu mașina, conducând prudent, deoarece era prima ieșire după accident.

La întoarcere, spre ora zece, avea trăsăturile palide și trase. O dată mașina garată, Julia făcu turul casei cu un aer absent, apoi urcă la etaj ca să se schimbe, întrebându-se dacă nu era pe un drum greșit. Geanta o pusese pe măsuța de toaletă, având înăuntru contraceptivul pe care doctorul i-l prescrisese. Atâtea întrebări, lupte și conflicte din sinea ei îi învinseseră rezistența. Nu mai putea lupta împotriva înclinației care o împingea spre Samuel. Nimic altceva nu mai conta. O singură certitudine ocupa în întregime mintea ei: îl dorea pe Samuel mai mult decât orice pe lume. Voia să împartă cu el această primă experiență, atât de apropiată de dragoste și accepta toate consecințele acestei decizii.

Noaptea trecută ieșise în sfârșit din letargie. Până atunci, se amăgise că Samuel va fi mereu acolo, așa cum fusese în copilăria lor. Dar el plecase deja o dată, și ea nu mai putea să-și ascundă capul în nisip. Amândoi aveau activități, relații și experiențe diferite și viața îi antrena în mod fatal pe drumuri din ce în ce mai divergente.

Nu făcuse decât s-o zărească scurt pe Linda, astfel încât în ochii ei, tânăra femeie rămânea un fel de apariție frumoasă, nu o persoană reală pe care s-o poți iubi sau detesta. Dar existau sute de Linda pe lume, gata să trăiască o relație profundă și adultă cu Samuel. Chiar dacă el o dorea cu adevărat, nu va aștepta la nesfârșit.

O dată decizia luată, Julia rămase din nou în expectativă: nu se vedea într-adevăr într-o scenă de seducție. N-avea nici talent, nici înclinație de a seduce, și în plus îi repugna să se prefacă față de cineva care o cunoștea atât de bine.

Liniștită, făcu puțină ordine în casă, dar când se instală în fotoliul tatălui ei, glezna începu din nou s-o doară. Niciodată, înaintea acestor zile lungi de inactivitate forțată nu-și dăduse seama cât de necesară era pentru ea munca.

Afară, foarte aproape, se făcu auzit motorul unei mașini de tuns iarba. Sărind în picioare, se apropie de fereastră: era Samuel. Lucra în șort și tenișii, cu spatele gol încordat de efort.

La capătul a patruzeci de minute, motorul se opri. Fără să stea pe gânduri, ieși pe ușa bucătăriei, trecu gardul viu și bătu la ușa lui. În clipa următoare, ușa se deschise și Samuel apăru în umbră, cu un prosop umed în mână.

– Bună! spuse el făcându-i loc s-o lase să treacă. Ce face glezna?

– Mai bine, mulțumesc.

Pătrunzând în bucătărie, avu o privire pentru armonia de verde și auriu care compunea decorul. Samuel nu-i slăbea din ochi fața și părea că se întreabă. Întorcându-și capul spre el, Julia încercă să-i adreseze un surâs firesc.

– Nu ți-a rămas mult concediu.

– Exact. Doar o săptămână, și n-am făcut nimic.

– Ar fi trebuit să pleci.

– Aveam fără îndoială nevoie să rămân liniștit.

Urmă o tăcere grea. Plecându-și capul, ea desenă cu vârful degetelui o linie pe masă, și căută cu disperare să spună ceva fără să pună întrebarea care-i ardea buzele.

Samuel, cu un zâmbet curios pe buze, înconjură încet masa și se apropie. Ea se prefăcu că nu-l vede, dar toate fibrele corpului ei se încordară. Când el se opri, puse mâna pe părul ei, apoi degetele îi alunecară pe gâtul ei.

– Ce ai, Julia?

– Voiam doar să știu dacă vii la cină seara asta, fiindcă n-ai fost liber ieri...

Samuel veni mai aproape.

– Ah, da... ieri seară... Te-ai gândit la mine?

Stătea exact în spatele ei, înclinând capul să-i respire mirosul părului. Senzația o făcu să se înfioare și capul ei,

deodată prea greu, căzu pe umărul bărbatului. El își puse mâinile în jurul taliei ei, apoi pe abdomen.

Inima Juliei începu să bată mai repede.

– Ce faci...?

– Poate vei înțelege mai bine astfel...

Mâinile lui urcară încet, apoi se închiseră peste sânii ei. Ea scoase un geamăt, simțind un val de căldură răspândindu-i-se în toate membrele. O certitudine domina valsul amețitor al gândurilor ei: cu asta, se termina dragostea lor platonică...

Mângâierea nu dură decât o secundă. În clipa următoare, el îi prinse șoldurile și o lipi de el, imprimându-și gura pe gâtul și pe pieptul ei. Corpul bărbatului devenise la fel de dur ca o stâncă, încărcat de o pasiune și de o înfrigurare ale căror valuri se comunicară imediat Juliei. Ea îi atinse fruntea, ochii, obrajii, și își închise degetele în spatele cefei lui.

Dar brusc, prinzându-i umerii, el o împinse furios. Clătinându-se sub șoc, ea se răsuci pe călcâie. Cu capul plecat și buzele decolorate, el strângea convulsiv marginea mesei.

– Ieși de aici!

– Dar... eu...

Un mușchi zvâcnea pe maxilarul lui. Devenise brusc un străin sumbru și amenințător.

– Ieși de aici!

Înainte, Julia ar fi făcut-o. O dată în plus, necunoscutul apărea pentru a semăna tulburare în mintea ei, și ea se săturase de el și de misterele lui. Neștiind nicidecum care va fi reacția lui, își puse mâna pe umărul lui gol.

– Nu înțeleg, vorbește-mi...

– Nu mai pot suporta! Nu înțelegi ce înseamnă pentru mine să te ating și să nu pot face dragoste cu tine? Eram gata să smulg hainele de pe tine...!

Julia tresări violent în fața acestei realități pe care el i-o arunca pentru prima dată în față. A fost pentru ea momentul decisiv. Dacă nu cunoscuse niciodată bărbatul, instinctul îi spunea că acesta nu se va stăpâni mult timp. Cum își alunecă mâna pe spatele lui, el înghiți cu dificultate.

– Dacă-mi acorzi o clipă, pot să le scot eu însămi.

Lui îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă sensul acestor cuvinte. Ridicând brusc capul, o fixă cu o privire pătimașă.

– Julia...

Ochii tinerei femei se umpluseră de o groază de nespus. Îndepărtându-se atunci de masă, el o luă cu blândețe în brațe. La acest contact redevenit atât de uman, teama ei se risipi; se strânse în brațele lui. Samuel al ei revenise...

Încetul cu încetul, respirația bărbatului deveni mai sacadată. O peliculă de transpirație îi acoperi corpul încordat. Era ca și cum ceva în el era gata să explodeze, ca și cum o emoție mult timp reținută rupsese în sfârșit barajul. El îi ridică bărbia și puse stăpânire pe buzele ei cu o asemenea aviditate încât crezu că o va înghiți. Pasiunea lui înflăcărată o aprinse pe a ei și-i prinse capul în mâinile tremurătoare. El o ridică pentru a traversa casa și a urca în camera lui, impulsionat de certitudinea că fericirea nu-i va mai scăpa.

Cu tandrețe, o depuse pe pat. Julia nu cunoscuse niciodată o asemenea intensitate a emoției și a senzației. Cu ochii plini de lacrimi, se abandonă mângâierilor înfocate cu care el îi acoperea pieptul, sărutărilor arzătoare pe care el le depunea pe buze, pe obrajii ei umezi, pe pleoape. Își scoaseră hainele în întunericul și în căldura camerei, și se uniră mai întâi cu o dureroasă și emoționantă stângăcie, apoi cu o pasiune arzătoare.

Julia cunoscu experiența cea mai tulburătoare pe care o avusese vreodată, și păstră mult timp capul lui Samuel pe pieptul ei. Respirația bărbatului își reluă încetul cu încetul ritmul normal și o mare liniște îi cuprinse tot corpul. După cele câteva lacrimi care-i căzuseră pe piept, tânăra femeie știu că el nu fusese mai puțin bulversat decât ea însăși.

Printr-un fel de acord tacit, adoptară toată ziua comportamentul cel mai anodin, cel mai normal posibil. Totuși, Julia era convinsă că schimbarea care se operase în ei trebuia să fie evidentă în ochii tuturor. Samuel îi arăta o considerație tandră și când Julia îi surprindea privirea, o găsea plină de o lumină până atunci necunoscută. Cuprinsă de o oboseală voluptuoasă, percepea fiecare din mișcările tânărului bărbat cu o acuitate intensă.

A doua zi, spre sfârșitul dimineții, cum suna cineva la ușă, se duse să deschidă cu o agilitate regăsită. Ochii ei se măriră în fața băiatului în livrea din fața ușii, ascuns în spatele unei cutii enorme împodobită cu panglici.

– Julia Fischer?

– Eu sunt.

El îi dădu o hârtie.

– Semnați, vă rog.

Ea se execută și primi cutia în schimbul hârtiei.

– Bună ziua! îi aruncă băiatul înainte să dispară.

Tânăra femeie îi adresă un răspuns vag, apoi închise ușa și alergă până la divan. Smulse panglica, ridică repede capacul și descoperi, stupefiată, cel mai mare buchet de trandafiri pe care-l văzuse vreodată.

– Dumnezeule! șopti ea în camera goală.

Începu să-i numere, apoi se opri ca să caute o carte de vizită sau un plic rătăcit în hârtia de mătase verde. Nu găsi nimic. Reîncepu să numere: cutia conținea trei duzini de trandafiri...

Samuel o părăsise ieri seară după ce Herb urcase să se culce, doar cu un sărut de rămas-bun, un zâmbet și o privire a căror strălucire și dulceață florile i le aminteau.

Deodată, sărind în picioare și strângând cutia la piept, se repezi afară. Câteva clipe după aceea, bătea cu pumnul în ușa bucătăriei familiei Morrow.

Când Samuel veni să-i deschidă, ea rămase nemișcată pe prag. În hainele ei în culori vii, respira sănătate și prospețime. Părul era legat într-o coadă de cal la ceafă, dar câteva șuvițe rebele îi încadrau delicat fața. Ochii îi străluceau pe deasupra cutiei pe care o păstra la piept cu gelozie.

– Ei Julia! făcu el uimit. Ce ai acolo?

Ea pătrunse înăuntru și puse cutia pe masă.

– Tu ești cel care a trimis-o! îl acuză ea cu evidentă plăcere.

El păru foarte surprins.

– Nu....?

Tânărul bărbat începu să râdă și ea nu putu rezista dorinței de a se arunca de gâtul lui și de a-i da un sărut sonor pe obraz. Samuel îi prinse mijlocul cu brațele. Ea simți o stranie slăbiciune amețindu-i mintea și slăbindu-i corpul. Înnebunită

de o dorință pe cât de intensă, pe atât de neașteptată, își ridică fața spre Samuel. El puse stăpânire pe gura pe care ea i-o oferea și când își înălță capul, părea la fel de uluit ca ea.

– Doamne! Cât te doresc!

Strângându-se în brațele lui, Julia se abandonă dorinței impetuoase care-i aprinsese tot corpul. Atunci, el îi luă mâna ca s-o conducă în camera sa.

După ce au făcut dragoste, ea nu-și putu păstra ochii deschiși. În timp ce pleoapele îi cădeau grele se cuibări lângă amantul ei, cu o mână pe el, într-un gest instinctiv de posesie. Se cufundă într-un somn greu.

Samuel se ridică într-un cot pentru a contempla fața adormită a amantei lui. El îi atinse ușor cu degetul sprâncenele, tâmplele, obrajii și conturul gurii. Sensibilă, ea se mișcă și murmură ceva în somn.

El se lungi din nou și fixă tavanul. Cuverturile căzuseră pe jos și în ciuda căldurii, Julia se înfioră și-i căută corpul. El își strecură atunci un braț sub capul ei și o păzi astfel adormită, cu obrazul cuibărit la umărul lui. Dar ochii lui rămaseră larg deschiși și gândurile lui luară un curs știut numai de el singur...

Mai târziu, trezindu-se în patul gol, cu membrele amorțite, Julia nu se mișcă imediat. Dragostea avea un mod ciudat de a-i epuiza toată energia. Se întinse și simți o ușoară frecare a

bandajului de cearșaf: începu să zâmbească la amintirea blândeții și atenției pe care Samuel i le arătase, în ciuda impetuozității și înflăcărării lui. Trebuia să fie undeva în casă sau în grădină.

Un gând îi trecu brusc prin minte: se ghemui ca pentru a se proteja. Da, nu găsea alt termen: avea o legătură...!

Acest singur cuvânt evoca o mulțime de imagini, printre care cea a lui Casey. Comparația o făcu să se cutremure pe tânăra femeie: nu era același lucru! Nicidecum! Ea făcea dragoste cu Samuel, prietenul din toată viața ei... relația lor era aceea de.... de.... în fine, deocamdată nu știa foarte bine, dacă cunoscuseră atâtea lucruri împreună, încât nu exista nici cea mai mică promiscuitate în relațiile lor.

Alungă repede aceste gânduri, și făcu un duș în grabă, puțin jenată să se afle într-o sală de baie necunoscută, la doi pași de propria ei casă... O altă întrebare îi veni în minte: ce făcea oare familia Morrow, în acest moment? Se vor întoarce curând? Și dacă aflau de Samuel și de ea? Și mai stânjenitor, care va fi reacția lui Herb?

Înfășurată într-un prosop, se înapoie în cameră, se îmbrăcă și sfârși prin a găsi o perie ca să-și facă din nou coada de cal. Îl găsi pe Samuel în grădină, ocupat să-și întindă la soare blugii și șorturile pe care le scosese din mașina de spălat. Fluiera

vesel. Ea rămase un lung moment privindu-l, emoționată de tandrețea pe care o simțea pentru el.

Întorcând capul, își văzu trandafirii rămași pe masă, în cutia lor. Își luă cutia și se strecură pe ușa din spate.

– Vii să cinezi diseară? îi aruncă ea.

El îi aruncă un zâmbet călduros peste umăr și scoase două cârlige pe care le ținea între dinți.

– Nu știu. Voiam să trec pe acasă.... dar n-am avut timp.

Acestea spunând, zâmbetul lui se lărgi.

– Poate n-ar trebui, dar îți promit să trec mai târziu dacă vrei.

– Bineînțeles!

Cum se întorcea să plece, el alergă până la ea, și-i prinse bărbia ca s-o sărute. Amuzat de expresia puțin neliniștită pe care o citi pe fața ei, îi dădu drumul și reveni la treaba lui.

Întoarsă acasă, Julia scotoci în dulapuri în căutarea unei vaze pentru florile ei. Trebui să le despartă în trei buchete. Unul îl puse în camera sa, iar celelalte două la parter. Cum o să-i explice tatălui ei prezența lor?

În timp ce pregătea cina, sună telefonul. Spre marea ei surpriză, îl auzi pe Ian la celălalt capăt al firului. O invita să bea un pahar, cu o voce ciudat de sumbră.

– Nu, este imposibil, răspunse ea, nu sunt liberă. Ceva nu e în ordine?

Tonul bărbatului deveni treptat mai calm.

– Dumnezeule, nu! Am avut doar o zi de lucru obositoare și doream să văd pe cineva. Dacă nu ești liberă astă-seară, ne vedem în acest weekend?

– Sună-mă într-una din aceste zile, îi sugeră ea, incapabilă să-i spună nu a doua oară. Vom vorbi când îmi voi cunoaște mai bine turele.

După ce lăsă jos receptorul, Julia se înapoie pe gânduri în bucătărie. Timpul când ieșea cu Ian îi părea atât de departe. Ceea ce tocmai trăise îi deschidea un orizont de emoții noi pe care abia începea să-l exploreze. Știa doar că nu va mai fi niciodată aceeași.

După ce puse un pui la rotisor și cartofii la fiert, se întinse pe divanul din salon. Tatăl ei nu va întârzia să se înapoieze și încă nu găsise o explicație pentru trandafiri...

O mașină rulă în fundătură și, instinctiv, privi pe fereastră: nu era nici a tatălui ei, nici a lui Samuel și nici a vecinilor... Așteptă, intrigată... Mașina se angajă pe aleea familiei Morrow, și când șoferul coborî, o rază de soare lumină un păr negru ca tăciunele. Julia avu un șoc văzând-o pe Linda privind în jurul ei.

Samuel auzise și el zgomotul motorului, deoarece deschise ușa și merse în întâmpinarea vizitatoarei sale. Ea se aruncă imediat în brațele lui.

Julia simți pământul fugindu-i de sub picioare. Se îmbrățișară scurt, apoi Samuel o conduse în casă și ușa se închise după ei.

Poate nu însemna nimic. Existau zeci de explicații plauzibile pentru vizita Lindei și pentru primirea atât de tandră pe care Samuel i-o făcuse... Julia și-o repeta în zadar, nu reușea să alunge gelozia care o chinuia.

Când Herb deschise ușa, câteva minute mai târziu, Julia încercă să-și regăsească o atitudine normală. Firește, el o întrebă de flori, dar ea făcea deja atâta efort pentru a nu-și trăda disperarea, încât mărturisi adevărul. Tatăl ei își manifestă surpriza printr-o ridicare de sprâncene, dar ea nu văzu nimic.

Cina avu un gust de cenușă. Televizorul nu reuși să-i capteze atenția. Puțin mai târziu, Samuel o sună ca să-i spună că nu va veni. Herb fusese cel care ridicase telefonul.

Capitolul 10

Când funcționarul agenției îi propusese Insulele Virgine pentru că o rezervare fusese anulată, Julia prinsese ocazia. Puțin o interesa locul, din moment ce putea să plece, să pună cea mai mare distanță între ea și Cincinatti. Trebuia să-și regăsească cu orice preț o aparență de echilibru.

În prima săptămână, se aruncase în programul de excursii și vizite extenuante ale Insulei Sainte-Croix. Își petrecea după-amiezile înotând și serile dansând. Fredericksted nu mai avea secrete pentru ea. Pielea ei prinsese un bronz și mai pronunțat și își făcuse deja câteva relații de vacanță.

Un număr surprinzător de bărbați, tineri și în vârstă, îi făcuseră propuneri agreabile, stânjenitoare sau patetice. Ea acceptase una sau două invitații, dar păreau toți că n-aveau decât un scop: s-o ducă în patul lor înainte de sfârșitul sejurului. Ea îi găsea atât de ridicoli, încât se gândea chiar să poarte un ceas la mână pentru a cronometra timpul necesar fiecăreia din manevrele lor.

Oricum, le opunea un refuz categoric. Ideea de a avea relații intime cu un bărbat, după experiența pe care o trăise cu Samuel, îi repugna.

Totuși, tot ce-i amintea de Samuel o speria: era o adevărată obsesie. Îi obseda visele și gândurile. Ea suspina, îl striga... Trebuia totuși să-l uite, și să-și reia viața de acolo de unde o lăsase. Prea multe îi separau, niciodată n-ar fi trebuit să facă dragoste cu el, niciodată.

În a doua săptămână, cu toată energia epuizată, rămase cel mai adesea inactivă, alungită pe plajă, sau așezată în salonul hotelului cu o carte în mână. Glezna începuse din nou să se umfle și hotărî s-o menajeze mai mult. Se trezi sistematic târziu, și făcu siestă după-amiază, dar, când cele două săptămâni de concediu se apropiau de sfârșit, era la fel de obosită.

În ajunul plecării, Julia nu găsise încă soluța problemei. Nu înțelegea încă nimic din temerile și emoțiile ei. N-avea nici cea mai mică idee ce-i va spune lui Samuel când îl va revedea.

Situația era cu atât mai delicată cu cât nu-i anunțase plecarea ei. Dar care fusese reacția lui când Herb îl informase? Furie? Indiferență? Se temea la fel de mult de amândouă. În ziua care urmase vizitei Lindei, se repezise pur și simplu la o agenție de voiaj și, printr-o întâmplare extraordinară, i se oferise un bilet chiar pentru acea seară.

Julia se întinse pe prosopul de baie. Nisipul, sub abdomenul ei, forma mici grămăjoare tari pe care le strivi cu palma. Soarele era arzător.

– Bună ziua! aruncă o voce de bărbat deasupra ei.

O siluetă proiecta o umbră pe umerii și pe capul ei. Oftând, își ascunse fața între brațe.

– Pot să vă țin companie?

Ridicând capul, tânăra femeie nu văzu decât o formă neagră înconjurată de un halo de raze orbitoare.

– Nu cred. Numai dacă mă gândesc la asta, mi se face pielea de găină. Și conversația dumitale îmi dă dureri de cap.

Se minună imediat de puterea umorului ei caustic. Bărbatul privi în jurul lui cu o nepăsare afectată, murmură ceva de neînțeles și plecă să caute o pradă mai ușoară.

În seara aceea, ca în cursul celor două săptămâni care se scurseseră, cină cu poftă. Vacanța îi împuținase serios economiile, dar visa de mult să aibă una! Măcar dacă ar fi putut să profite mai mult! După masă, se așeză la bar să bea un pahar și să asculte muzică. Trebui să respingă avansurile unui bărbat vizibil beat. Se întoarse apoi în camera ei și se închise cu un sentiment viu de ușurare, ca și cum scăpase dintr-o junglă ostilă.

Îl sună pe tatăl ei ca să-l informeze despre ora sosirii avionului. La celălalt capăt al firului, vocea lui Herb păru deosebit de călduroasă.

– Bună seara, scumpo! Ce plăcere! Te simți bine? Te distrezi?

– Da, totul merge bine. Am petrecut o vacanță minunată, îl asigură ea vesel. Cum merge acolo?

– Bine. Marjorie a venit de mai multe ori și toată casa este în dezordine. Dar aceste două fapte n-au nici o legătură între ele! Ești sigură că poți plăti această convorbire?

– Nu te neliniști. Voiam să-ți spun că avionul sosește la ora șase și jumătate. Vei putea veni să mă aștepți la aeroport?

– Da, firește.

Începea să îngaime câteva fraze de adio, dar Herb o întrerupse.

– Așteaptă. Samuel este aici. Vrei să-i vorbești înainte de a închide?

Julia simți o teamă absurdă accelerându-i bătăile inimii. Simplul fapt de a auzi rostit numele lui Samuel distrugea tot ce construise laborios timp de două săptămâni. Răspunse, puțin prea repede:

– Ar fi mai bine să mă opresc dacă nu vreau să fiu ruinată. Spune-i doar că-i voi vorbi la întoarcerea mea.

– Înțeleg, dragă. Pe mâine.

Conversația se opri aici.

A doua zi, după ce-și făcuse valizele și prânzi în liniște, ajunse la aeroport cu o jumătate de oră mai devreme. Fiind obișnuită să ia avionul, se mulțumi să lase să treacă timpul. În cabină, vecinul ei, un bărbat în vârstă, palid, atins de boala Parkinson, angajă cu ea o conversație foarte nostimă. Când aparatul ateriză la Cincinatti,

ajunseră împreună în holul de sosire și se despărțiră cu acea indiferență afectuoasă proprie tovarășilor de călătorie. Apoi scrută fețele, în căutarea tatălui ei. Trecu un timp până să distingă clar trăsăturile lui Samuel în mulțimea atentă a celor care așteptau. El o observa cu un mic zâmbet liniștit. Cu ochii măriți, ea îl văzu venind spre ea cu un pas hotărât.

– Bună! Să mergem să-ți luăm valiza.

Se comporta ca și cum nu se despărțiseră niciodată...! Julia acuză lovitura: era vorba așadar de indiferență amabilă, ea fiind singura care se lupta cu emoția.

– Da, răspunse ea întorcându-se spre banda rulantă. De ce n-a venit tata?

Privirea lui Samuel se fixă asupra valizelor. Părea preocupat.

– Cum? Oh! Trebuia să iasă astă-seară cu Marjorie și atunci am propus să vin în locul lui pentru a câștiga timp.

El îi aruncă o privire scurtă.

– Ești și mai bronzată ca înainte.

– Da, a fost un timp splendid.

Julia nu mai știa ce spunea. Valiza ei se îndepărta deja când o zări și sări s-o recupereze.

– Chiar din prima zi m-a prins soarele. Poate era din cauza apei. Se spune că se acționează ca o lupă!

– Da, așa se pare. Dă-mi valiza.

Cum el îi atinse degetele, fu cât pe ce s-o scape înainte ca el s-o ia.

Drumul de întoarcere dădu loc unei conversații ușoare, dar nelipsită de interes. Samuel îi spuse că trebuia să-și reia serviciul. Julia răspunse că este trist că n-a avut mai mult timp liber. Ea privi peisajul cum defilează în spatele geamului, și simți un gol din ce în ce mai mare pe măsură ce mașina se apropia de casă. După ce se angajă pe aleea familiei Morrow, Samuel opri în fața casei lui și luă valiza ca s-o conducă până la ușă.

Îndată ce trecu pragul cu Samuel și intră în casa goală, începu să tremure. Trecând prin fața lui, făcu turul parterului, ca să-l inspecteze. În realitate, fugea. În bucătărie, se întoarse spre Samuel care pusese jos valiza și izbucni într-un râs nervos. Sprijinit de pervaz, el o privea fix.

– Tata a spus că o dezordine groaznică domnește în casă, dar totul este atât de curat! Trebuie să-și fi petrecut seara făcând curățenie! exclamă ea. Vrei o cafea? Pregătesc imediat.

– De ce ai plecat?

Tânăra femeie își dădu brusc seama cât de mult se înșelase: sub indiferența lui, Samuel ascundea o furie teribilă. Ea se forță să nu cedeze panicii.

– Am avut nevoie de concediu.

Incapabilă să-i susțină privirea, luă cafetiera în mâini. Dar uitase de ce și se mulțumi să-l privească.

– De ce ai plecat?

Vocea lui calmă, aproape blândă, controlul teribil pe care-l păstra asupra lui însuși, încăpățânarea lui neînduplecată nu-i permitea nici o scăpare.

– Aveam nevoie să mă îndepărtez puțin.

– Nu mi-ai spus nimic, nici un cuvânt. N-am aflat decât seara, din gura lui Herb. Tocmai plecaseși... Aveai fără îndoială motive serioase să pleci, dar de ce în felul acesta?

În ciuda totalei stăpâniri pe care o avea asupra lui însuși, furia îi altera acum vocea, și ultima sa întrebare căzuse ca o lovitură de bici.

– N-aveam curajul să te privesc în față, murmură ea cu o voce atât de slabă încât crezu că el n-o auzise.

El începu să înjure, cu pumnii strânși, cu trăsăturile întunecate și încordate. Când tăcu, se măsurară cu privirea. Copleșită de tristețe și de durere, Julia își ascunse fața în mâini.

– Ce-am făcut? o întrebă Samuel cu o voce aspră.

– Dar n-ai nici un amestec! strigă ea. Este problema mea, să nu mai vorbim despre asta, vrei?

– Asta nu va trece așa! replică el înaintând spre ea.

Nu se opri decât pentru că ea se retrase până la masă, speriată de violența care emana din el.

– Vom lămuri lucrurile, pentru că m-am săturat de tăcere, răbdare și așteptare. Julia, nu mai pot să aștept. Răspunde-mi!

Ea ridică ochii limpezi.

– Eu... noi trebuie să încetăm să fim amanți, bâigui ea.

S-ar fi spus că-l lovise în plină față. Samuel deveni livid. Atunci, ea dădu frâu liber lacrimilor. Îi făcuse un foarte mare rău, dar nu vrusese cu adevărat.

– Nu pot să mă mulțumesc cu o legătură, reluă ea. Nu voi suporta niciodată incertitudinea și nesiguranța.

Într-o zi... Samuel, aș vrea să mă căsătoresc...

– Du-te dracului! urlă el.

Julia izbucni în hohote de plâns. El o prinse de umeri și începu s-o scuture. Prin ecranul de lacrimi, ea îi văzu privirea îndurerată și scoase un strigăt. O lăsă imediat, pentru a se îndepărta, cu pumnii strânși la frunte, cu gura deschisă ca și cum se sufoca...

După un moment, se întoarse, înfrânt și amar.

– Foarte bine, dacă asta este ceea ce vrei...

– Nu, nu înțelegi, era din cauza Lindei!

Cuvintele scăpaseră de pe buzele ei, în ciuda temerii și a orgoliului ei. Nu mai putea să-l mintă.

– Eu... am văzut-o venind la tine, în ajunul plecării mele.

Ai luat-o în brațe, apoi ați intrat împreună.

– De aceea ai plecat? făcu Samuel, neîncrezător. Erai geloasă... pe Linda?

– Nu. Da... recunoscu ea lamentabil. Da, într-un fel eram geloasă. Dar am înțeles repede că reacția mea era stupidă, de vreme ce făcusem dragoste chiar în ziua aceea.

– Nu vei înceta niciodată să mă uimești.

Julia tresări.

– Nu fi crud. Nu tu!

– Nu știu ce mă reține să te pălmuiesc. Consideră-te fericită că mă limitez la cuvinte. Vrei să știi de ce venise Linda?

S-a îndrăgostit de Ian și l-a văzut cu o altă femeie. Complet bulversată, a alergat la mine, și am stat mult timp de vorbă.

Ea își aminti că în seara aceea, Ian o sunase... O compasiune sinceră față de tânăra prietenă a lui Samuel înlocui atunci orice alt sentiment în inima Juliei.

– Este mai bine, acum?

În loc de răspuns, el avu un gest iritat.

– Samuel, de mine îmi este teamă, nu de Linda. Gelozia mă îngrozea. Atunci, am plecat. N-aș fi crezut niciodată că voi suferi atât. Trebuie să ne oprim... nu mai vreau să sufăr...

– Taci! țipă el, ca și cum nu putea să asculte mai mult. Ajunge!

El se întoarse și ea văzu o lacrimă pe obrazul lui, o lacrimă pe care n-o va uita niciodată.

– Am încercat totul, dar tu nu vrei să înțelegi. Julia, ți-am arătat prin toate mijloacele posibile, că te iubesc. Nu mai știu cum să ți-o spun. M-am întrebat adesea de ce mă încăpățânam astfel, dar mă agățam de cel mai mic semn, de cea mai mică speranță să mă iubești și tu. La ce bun, este inutil, nu-i așa?

Julia se clătină pe picioare. Inima ei se opri o clipă să bată, apoi începu să-i izbească pieptul cu lovituri surde care-i răsunau până în tâmple.

– Nu mi-ai spus-o niciodată! strigă ea sprijinindu-se de masă. Îmi spuneai că mă placi, dar niciodată că erai îndrăgostit de mine!

– Asta sărea în ochi! Toată lumea o știa! Marilyn, Herb, părinții mei, toată lumea! Dar tu ești oarbă! Eram îndrăgostit de tine încă de la plecarea mea la universitate, dar tu nu vedeai în mine decât un vechi prieten! Ce puteam face altceva, decât să aștept să crești pentru a ști în fine dacă aveam o șansă. Dar tu ai încă nevoie să crești.

– Nu-i adevărat! se sufocă ea scuturându-și capul.

Samuel deveni dintr-o dată foarte calm. Avea acea impasibilitate rece care este semnul unei decizii

dureroase, dar irevocabile. Ea o simți. Întinse mâna și deschise gura, dar el se îndepărta deja.

– Iartă-mă că am strigat și te-am rănit așa cum am făcut-o, spuse el cu o voce incredibil de blândă. Eram prietenul tău cel mai apropiat, și ani de zile n-am încetat să visez la ziua când vom fi unul în brațele celuilalt. Eram convins că vom sfârși prin a fi împreună, și că ne vom petrece viața împreună.

El avu un mic râs ironic la adresa iluziilor lui trecute.

– Doar cu puțin timp în urmă ai început să te schimbi, și am crezut că ai înțeles. Dar nu era cazul. N-ai înțeles niciodată nimic. Poate cu timpul vei sfârși prin a învăța să mă iubești. Dar nu mai am putere. Și pentru mine există lucruri pe care sunt incapabil să le mai suport mult timp, Julia... Te iubesc prea mult ca să aștept să te îndrăgostești de un alt bărbat și să te căsătorești cu el.

Îi atinse obrazul o clipă.

– Este vina mea. Ar fi trebuit să-ți vorbesc mai clar.

Și se îndepărtă.

Urmărindu-l cu privirea, ea se gândi: mă părăsește, s-a sfârșit... de data asta, s-a terminat. Tocmai mi-a spus adio și eu nici măcar n-am răspuns.

Deodată, o scenă îi apăru din adâncul memoriei: un Samuel mai tânăr își lua rămas-bun de la o Julia copilă încă. El o privise îndelung, în timp ce ea refuza cu încăpățânare să lase frâu liber emoției. Nu-l ierta că pleacă fără ea, pe timp de patru ani, pentru o altă viață.

"La revedere, Julia".

Ea nu răspunsese, prea ocupată să-și salveze orgoliul și demnitatea. Înțelegea acum că el aștepta un mic semn din partea ei, un singur gest de tristețe. Dar ea i-l refuzase.

Cât fusese de oarbă! Totuși, mai mult decât orbirea ei, răbdarea lui Samuel o uimea: îi dăduse puțin din el însuși, de fiecare dată când ea avusese nevoie. Nu încetase să dea, să dea încă, în timp ce ea lua totul cu aviditate.

Un geamăt scăpă de pe buzele ei. Dar el era deja în hol. Dacă încetinise pasul, ea nu auzi nimic: își prinsese capul în mâini și lăsă frâu liber durerii pe care știuse atât de bine s-o stăpânească odinioară. Dar atunci, știa că va reveni. Astăzi, știa că nu va reveni, că era iremediabil și ca ea nu va suporta. Greutatea acestor ani care vor veni, o zdrobea. Viitorul va fi imaginea trecutului ei: pustiu. Deoarece în tot acest timp nu

făcuse decât să aștepte întoarcerea lui fără s-o recunoască vreodată.

O forță profundă, veche și teribilă începu deodată s-o potopească, o forță care se trezea în sfârșit și sfărâma digurile pe care le ridicase cu grijă. Își alungă temerile cele mai vechi și toată vanitatea. O copleși lumina, adevărul pe care-l purta în ea de mulți ani, fără să vrea să-l recunoască.

Alergând la ușă, se poticni de prag, și-l căută pe Samuel cu privirea: se îndrepta spre gardul viu, cu capul retras între umeri.

– Te iubesc!

Atunci, el alergă și o ridică în aer. Când ea atinse solul din nou, se aruncă de gâtul lui și-și înfundă fața la umărul lui.

– Te iubesc! Nu știu cum de n-am știut-o mai curând, dar te iubesc, te iubesc...

– Taci! spuse el înfundându-și privirea într-a ei.

Dar ea nu auzea. Un val incoerent de cuvinte continuă să iasă de pe buzele ei, și nu încetă decât atunci când o sărută.

– Cum vrei să te sărut dacă nu încetezi să flecărești!

Observând deodată că se găseau afară și că puteau fi văzuți, vru să se desprindă.

– Să intrăm, îngăimă ea.

– De ce? spuse el prefăcându-se că nu înțelege. Ah! Ești jenată! Ți-e teamă de priviri indiscrete!

Julia recăzu la pieptul lui. El își strecură mâna pe gâtul ei și-i sărută părul. Avea atâta tandrețe în îmbrățișarea lui, încât lacrimile țâșniră din ochii ei.

– Ce se întâmplă? o întrebă el conducând-o spre casă.

O dată ușa închisă, vru să-i ridice bărbia dar ea rezistă cu atâta putere încât renunță și începu să-i mângâie din nou părul. Plânsul Juliei se înteți.

– Julia, oprește-te. Nu pot să te văd plângând astfel. Vorbește-mi, dragostea mea...

Cu obrajii roșii și arzători, ea își strecură mâna sub cămașa bărbatului și scutură din cap, ca pentru a evita să răspundă, dar el insistă.

– După plecarea ta, viața mea n-a fost decât un lung culoar pustiu. Am căutat zadarnic ceva să-l umplu, dar n-am găsit nimic. Adevărata problemă nu era în mine, erai tu... prezența ta îmi lipsea.

– Tu ești dragostea vieții mele, murmură cu blândețe Samuel. Nu te voi mai lăsa să pleci. Eu nu voi mai pleca. Vreau să împărtășesc totul cu tine și... Julia, doresc atâtea lucruri, ești sigură?

Ea se depărtă pentru a-l privi mai bine. Atâta dragoste și dorință luminau trăsăturile lui, încât nu obosea să-l privească.

– Te iubesc, Samuel.

El închise ochii. Julia nu văzuse niciodată ceva mai frumos ca această față adorată. Și va putea să continue să-l vadă în alte peisaje, în alte circumstanțe, tot atât de numeroase cât viața le va oferi. O imensă bucurie urcă în ea: vor împărtăși anii care vor veni, așa cum împărtășiseră anii copilăriei lor.

Venind dintr-un trecut îndepărtat, o voce cânta în memoria ei: Hei, Julia, ce ai? Ce nu merge? Hei, Julia, vino să vezi! Privește, ai văzut? Era un vultur.... O să-mi lipsești.... Ești cea mai bună prietenă a mea... Nu plânge, totul se va aranja. Vreau să fiu iubitul tău și să îmbătrânesc cu tine. Vrei să jucăm leapșa afară? Hei, Julia....!

Sfârșit